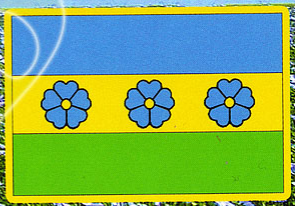
Символіка сучасної Ємільчинщини

Колективу і читачам
Оржевської районної
центральної бібліотеки

З повагою

Л. Ошиба

23 вересня 2015р.
м. Рівне – с. Антонівка.

СИМВОЛІКА
сучасної Ємільчинщини

Автори ідеї та упорядники –
ВАЩУК Олександр Володимирович
СКИБА Петро Володимирович

Видавництво «НОВОград»
2014

Електронний каталог

ББК 63.215
Т 69

Символіка сучасної Ємільчинщини. /Упорядники О.В. ВАЩУК, П.В. СКИБА. — Новоград-Волинський: «НОВОград». — 2014. — 104 стор., іл.

Автори ідеї та упорядники –
ВАЩУК Олександр Володимирович
СКИБА Петро Володимирович

У книзі відображено сучасну символіку територіальних громад Ємільчинського району Житомирської області.

Книга рекомендована для науковців, викладачів, вчителів, істориків, краєзнавців, студентів, учнів загальноосвітніх навчальних закладів і всіх, хто цікавиться історією й українською геральдикою та вексилологією.

Ця книга випущена за сприяння
Ємільчинської районної державної адміністрації
та Ємільчинської районної ради
Житомирської області
відповідно до районної
Програми випуску соціально-значущої літератури.

1059444
Житомирська обласна універсальна наукова бібліотека ім. Олега Ольжича

ББК 63.215
@ Ващук О.В., Скиба П.В., укладання, 2014 р.

Передмова

Ємільчинський район став першим серед адміністративних районів Житомирщини, в якому всі територіальні громади отримали власні символи. Фактично, право місцевим радам затверджувати свої герби та прапори делегував ще прийнятий 1997 року Закон України «Про місцеве самоврядування в Україні». Більш активно почали впроваджуватися символи для областей, районів, міст і селищ, натомість для сіл цей процес триває доволі повільно. Це можна зрозуміти, оскільки на сьогодні в Україні є понад 28400 сіл, об'єднаних у 10279 сільських рад, а питання місцевих символів не завжди видається нагальним.

Українське геральдичне товариство ще в 1990-х роках напрацювало методичні рекомендації щодо розробки місцевих гербів і прапорів, метою яких було створення цілісної системи символів адміністративних областей, районів, а також міст і сіл. Вдалося ініціювати централізовані опрацювання гербів і прапорів для всіх громад кількох районів Львівської, Київської, Харківської, Одеської, Хмельницької, Рівненської, Івано-Франківської, Чернівецької, Полтавської та Миколаївської областей. Хоча є й негативний досвід: коли, наприклад, в окремих районах Київщини процес герботворення пройшов безконтрольно та хаотично, внаслідок чого села отримали невдалі символи, які не відповідають ні геральдичним вимогам, ні системному підходу.

На Ємільчинщині «першою ластівкою» став виконаний нами ще 2002 року проект символів села Рихальське. За участі Українського геральдичного товариства були доопрацьовані символи Ємільчиного та Ємільчинського району, а згодом появилися розроблені на місцях вдалі символи Андрієвичів і Яблунця. Дуже похвально, що Ємільчинська районна рада ініціювала 2012 року запровадження гербів і прапорів для всіх територіальних громад із обов'язковим погодженням проектів в Українського геральдичного товариства. Розроблені місцевими авторами символи проходили експертизу на відповідність геральдичним і прапорничим (вексилологічним) нормам. Потішило, що багато проектів були виконані на належному рівні, мали цікаве змістовне наповнення та вдале художнє виконання. Деякі варіанти доводилося ще доопрацьовувати, коригуючи колористику чи усуваючи дрібні недоліки. Результатом цієї роботи стало затвердження символів для всіх територіальних громад Ємільчинського району. Побудовані вони, як і практикується в геральдиці та прапорництві, за різними принципами. Одні вказують на історичні традиції поселень, інші — символічними засобами розкривають їхні назви, ще інші — підкреслюють природні, господарські та культурні особливості.

Підсумовуючи, варто відзначити, що герботворення на Ємільчинщині відбулося успішно. Територіальним громадам вдалося отримати низку цікавих та оригінальних гербів і прапорів. Впровадження цих символів сприятиме розвитку старих і появі нових традицій, дозволить виховувати покоління молодих патріотів, які люблять рідний край, цікавляться його історією, культурою та звичаями.

Андрій ГРЕЧИЛО,
доктор історичних наук, голова Українського геральдичного товариства, провідний науковий співробітник Інституту української археографії та джерелознавства імені М.С. ГРУШЕВСЬКОГО Національної академії наук України.

LIBO

Слово до читача

В 1991 році у нашій вільній і незалежній Україні з початком розбудови молодої держави розпочався процес відродження національної самосвідомості і гостро постало питання утворення української символіки. Початком цього процесу стало впровадження Державних символів України: Державного Прапора України, Державного Герба України і Державного Гімну України. В подальшому процес створення символіки поширився в територіальні громади областей, районів, міст, селищ і сіл України.

У територіальних громадах Ємільчинщини місцева символіка почала «народжуватися» на початку 2000-х років. За перші десять років свої символи отримали територіальні громади Рихальського, Ємільчиного, Ємільчинського району, Андрієвич та Яблунця.

Ідею створення місцевої символіки у всіх територіальних громадах району подав Петро Володимирович СКИБА, краєзнавець, автор символіки села Андрієвичі, — в якому він народився і виріс. Саме він звернувся до районної ради і запропонував творчими зусиллями активістів Ємільчинщини створити у всіх територіальних громадах району власну місцеву символіку (герби і прапори) та в підсумку підготувати і видати книгу «Символіка су-

часної Ємільчинщини». Відбулося це напередодні підготовки до святкування знаменної дати — 90-річчя утворення Ємільчинського району.

Добру ідею ентузіаста підтримали у всіх територіальних громадах району. Усвідомлюючи важливість історичного періоду, свою роль і місце в суспільному процесі, дружно і творчо розпочали роботу всі сільські та селищні голови району. До цієї роботи активно підключилися педагоги і учні загальноосвітніх шкіл, активісти в населених пунктах. Значний внесок до цієї значущої справи додали численні вихідці з нашого краю, які зараз проживають в різних куточках України і далеко за її межами. Координаторами творчої діяльності територіальних громад по створенню місцевої символіки стали заступник голови районної ради Олександр Володимирович ВАЩУК та Петро Володимирович СКИБА.

Всі учасники розроблення проектів місцевої символіки, врахувуючи важливість справи і те, що символіка створюється не на один день і має слугувати тривалий час, поринули в дослідження історії своїх населених пунктів, відкриваючи для себе і своїх земляків нові сторінки їх минулого, вивчали походження назв своїх сіл і селищ, специфічність характерних представників місцевої фауни та флори. Саме завдяки цьому герби в наших громадах виглядають іконографічно своєрідно, виразно і неповторно. Незважаючи на те, що створювали їх здебільшого не професійні геральдисти, а аматори, — всі вони відповідають основним вимогам геральдичної композиції. Свідченням цьому є висновки геральдично-вексилологічної експертизи проектів наших гербів та прапорів від Українського геральдичного товариства (м. Львів).

Створена місцева символіка у всіх територіальних громадах району, які об'єднані у 35 сільських та 2 селищні ради — це безцінні витвори, які свідчать про те, що Ємільчинщина з давніх-давен має традиції самоорганізації територіальних громад, а також про те, що протягом віків наша земля була краєм землеробів і ремісників, будівничих і творців — краєм, в якому вирувало і не припиняється економічне і духовного життя.

Маю великі сподівання і щиро надіюсь, що створена у такий творчий, я б сказав, народний спосіб місцева символіка територіальних громад сучасної Ємільчинщини постане символом відродження їх давніх багатих традицій та важливим явищем у формуванні історичної свідомості та культури нашого Поліського краю.

Петро ЛІСОВИЙ,
депутат Ємільчинської районної ради семи скликань,
Голова Ємільчинської районної ради 2010-2014 рр.

Національні символи України

Символ — це зображення фігур або предметів, які мають особливе значення.

Український національний одяг — це національна святиня, кожна деталь, кожен візерунок на ньому мали символічне значення. Повага до одягу — це повага до свого роду, народу.

Віночок — символ юності, чистоти, здоров'я.

Рушник — символізує гостинність, доброзичливість, чистоту почуттів, любов до своїх дітей, до всіх добрих людей. Вишивати рушник — очищати душу.

Писанки (крашанки, галунки) — символізують зародження всього живого на землі.

Кобза, бандура, сопілка — музичні символи України.

Рослини-символи

Барвінок — символ молодості, мужності, кохання.

Волошки — символ святості, чистоти, товариської приязні.

Верба — як праматір усіх слов'янських народів, тому й освячують саме вербові гілочки у Вербну неділю.

Дуб — символ сили, міцності, його особливо шанували козаки.

Калина — спершу символ дівочої краси та скромності, згодом — України.

Мак — символ краси, жіночої доброти, зокрема материнської.

Витяг із Конституції України

Стаття 20. Державними символами України є Державний Прапор України, Державний Герб України і Державний Гімн України.

Державний Прапор України — стяг із двох рівновеликих горизонтальних смуг синього і жовтого кольорів.

Великий Державний Герб України встановлюється з урахуванням малого Державного Герба України та герба Війська Запорізького законом, що приймається не менш як двома третинами від конституційного складу Верховної Ради України.

Головним елементом великого Державного Герба України є Знак Княжої Держави Володимира Великого (малий Державний Герб України).

Державний Гімн України — національний гімн на музику М. ВЕРБИЦЬКОГО із словами, затвердженими законом, що приймається не менш як двома третинами від конституційного складу Верховної Ради України.

Опис державних символів України та порядок їх використання встановлюються законом, що приймається не менш як двома третинами від конституційного складу Верховної Ради України.

---

* Конституція України прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 року.

Прапор України

Витяг із ПОСТАНОВИ*
Верховної Ради України

«Про Державний прапор України»

Верховна Рада України п о с т а н о в л я є:

Затвердити Державним прапором України національний прапор, що являє собою прямокутне полотнище, яке складається з двох рівних за шириною горизонтально розташованих смуг: верхньої — синього кольору, нижньої — жовтого кольору, із співвідношенням ширини прапора до його довжини 2:3.

Голова Верховної Ради України
І. ПЛЮЩ

м. Київ, 28 січня 1992 року.
№ 2067-XII.

*Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1992, N 19, ст. 257.

Національний прапор України — це синьо-жовтий прапор. Поєднання цих двох кольорів зустрічається на гербах і прапорах нашого народу ще за часів княжої доби української держави.

Блакитний, синій колір — це колір ясного, чистого, мирного неба, де живе-розкошує, приносячи радість усім, жовтогаряче сонце.

Жовтий колір — це колір пшеничної ниви, колір хліба-зерна, що дає життя всьому сущому на землі. Жовтий колір — це ще й колір жовтогарячого сонця, без лагідних променів якого не дозрів би, не заколосився б життєдайний хліб.

Одним словом, колір жовтий — колір хліба, життя, а блакитний колір — це колір неба, колір миру. Тому, мабуть, народ України й вибрав поєднання цих кольорів для свого національного прапора.

УКАЗ
ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ
«Про День Державного Прапора України»

На вшанування багатовікової історії українського державотворення, державної символіки незалежної України та з метою виховання поваги громадян до державних символів України

п о с т а н о в л я ю :

1. Установити в Україні День Державного Прапора України, який відзначати щорічно 23 серпня.

2. Кабінету Міністрів України, Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласним, Київській та Севастопольській міським державним адміністраціям забезпечити здійснення комплексу заходів щодо святкування Дня Державного Прапора України.

Президент України
Л. КУЧМА

м. Київ, 23 серпня 2004 року.
№ 987/2004.

Герб України

Витяг із ПОСТАНОВИ*
Верховної Ради України
«Про Державний герб України»

Верховна Рада України п о с т а н о в л я є:

1. Затвердити тризуб як малий герб України, вважаючи його головним елементом великого герба України.

2. Зображення Державного герба України поміщується на печатках органів державної влади і державного управління, грошових знаках та знаках поштової оплати, службових посвідченнях, штампах, бланках державних установ з обов'язковим додержанням пропорцій зображення герба.

Голова Верховної Ради України
І. ПЛЮЩ

м. Київ, 19 лютого 1992 року.
N 2137-XII.

*Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1992, N 40, ст. 592.

Державний герб незалежної України — золотий Тризуб на синьому щиті, національний символ українців часів визвольних змагань XX століття.

Проект герба розроблений групою українських геральдистів — Андрієм ГРЕЧИЛОМ, Олексієм КОХАНОМ та Іваном ТУРЕЦЬКИМ.

28 червня 1996 року прийнята Конституція України, в якій у ст. 20 проголошено Тризуб головним елементом великого Державного герба України. Тризуб визначався як знак княжої держави Володимира Великого і малий Державний герб України. Згідно з Конституцією великий Державний герб мусив встановлюватися в майбутньому, окремим законом Верховної Ради України, з урахуванням малого герба та герба Війська Запорізького.

Гімн України

Закон України
«Про Державний Гімн України»

Стаття 1. Державним Гімном України є національний гімн на музику М. ВЕРБИЦЬКОГО із словами першого куплету та приспіву твору П. ЧУБИНСЬКОГО в такій редакції:

«Ще не вмерла України і слава, і воля,
Ще нам, браття молодії, усміхнеться доля.
Згинуть наші воріженьки, як роса на сонці.
Запануєм і ми, браття, у своїй сторонці.

Приспів:

Душу й тіло ми положим за нашу свободу
І покажем, що ми, браття, козацького роду».

Стаття 2. Встановити, що урочисті заходи загальнодержавного значення розпочинаються і закінчуються виконанням Державного Гімну України.

Музичне виконання Державного Гімну України здійснюється під час проведення офіційних державних церемоній та інших заходів.

Стаття 3. Наруга над Державним Гімном України тягне за собою відповідальність, передбачену законом.

Стаття 4. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування.

Президент України
Л. КУЧМА

м. Київ, 6 березня 2003 року.
№ 602-IV.

Символіка територіальних громад

Витяг із Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні»

Стаття 22. Символіка територіальних громад сіл, селищ, міст, районів і областей.

1. Територіальні громади сіл, селищ, міст можуть мати власну символіку (герб, прапор тощо), яка відображає їх історичні, культурні, соціально-економічні та інші місцеві особливості і традиції.

2. З урахуванням пропозицій органів місцевого самоврядування сіл, селищ, міст районними, обласними радами може бути затверджена символіка відповідно району, області.

3. Зміст, опис та порядок використання символіки територіальних громад сіл, селищ, міст, районів і областей визначаються відповідною радою згідно із законом.

---

* Закон України «Про місцеве самоврядування в Україні» № 280/97-ВР, прийнятий Верховною Радою України 21 травня 1997 року.

Житомирська область

Житомирська область одна з найбільших областей України. Розташована на правобережжі України, у центральній частині Полісся. На сході вона межує з Київською, на півдні – з Вінницькою, на заході – з Хмельницькою та Рівненською областями, на півночі – з Білоруссю. Територія – 29,9 тис. кв. км, (4,9 % території України). Утворена область 22 вересня 1937 року. Чисельність населення області – 1273,2 тис. осіб (2,9 % загальної кількості в Україні), із них – 532,8 тис. сільське та 740,4 тис. міське.

Адміністративно-територіальний устрій області: 23 райони; 1667 населених пунктів; 11 міст (5 міст обласного підпорядкування, 6 міст районного підпорядкування); 43 селища; 1613 сільських населених пунктів; 656 місцевих рад, у тому числі обласна рада — 1.

Герб

Великий герб. Великим гербом Житомирської області є щит із червоним полем, у центрі якого вміщено герб міста Житомира (на синьому полі щита зображення срібної міської брами з відкритими воротами і трьома вежами), розтятий і перетятий золотим нитяним хрестом.

У правій верхній частині — срібний Архістратиг Михаїл з опущеними донизу мечем та піхвами.

У лівій верхній частині щита — срібний вершник на коні.

У правій нижній частині щита — срібний рівносторонній хрест з розбіжними сторонами.

У нижній лівій частині щита — золоте сонце з шістнадцятьма променями.

Щит увінчує золота міська корона з трьома мурованими зубцями і трьома житніми колосками, що спирається на перевитий стрічками золотий житній сніп, у центрі якого — зображення малого Державного Герба України.

Щит облямовує золотий вінок із житніх колосків, у нижній частині якого — зображення шишок, листя хмелю і квіток льону. Вінок перевитий синьо-жовтою стрічкою.

Малий герб. Малим гербом Житомирської області є щит із червоним полем, у центрі якого вміщено герб міста Житомира (на синьому полі щита зображення срібної міської брами з відкритими воротами і трьома вежами), розтятий і перетятий золотим нитяним хрестом.

У правій верхній частині — срібний Архістратиг Михаїл з опущеними донизу мечем та піхвами.

У лівій верхній частині щита — срібний вершник на коні.

У правій нижній частині щита — срібний рівносторонній хрест з розбіжними сторонами.

У нижній лівій частині щита — золоте сонце з шістнадцятьма променями.

Прапор

Прапор Житомирської області являє собою прямокутне полотнище червоного кольору зі співвідношенням сторін 2:3, у центрі якого вміщено герб міста Житомира (на синьому полі щита зображення срібної міської брами з відкритими воротами і трьома вежами), накладеного на прямий хрест жовтого кольору.

Висота герба становить 2/5 висоти полотнища, а ширина герба — 2/9 ширини полотнища прапора. Ширина сторони хреста становить 1/18 ширини полотнища прапора.

▸ Символи затверджено рішенням восьмої сесії Житомирської обласної ради четвертого скликання №238 від 18 липня 2003 року.

Ємільчинський район

Про давню заселеність території району свідчать численні археологічні пам'ятки доби неоліту, міді, бронзи, ранньослов'янського періоду та часів Київської Русі, виявлені археологами у різних куточках Ємільчинщини.

Ємільчинський (до 1944 р. — Емільчинський) район утворений 7 березня 1923 року. Розташований у північно-західній частині Житомирської області. Межує з Новоград-Волинським, Лугинським, Олевським, Коростенським, Володарсько-Волинським, Червоноармійським районами.

Загальна площа території (км²)	*2112*
Кількість населених пунктів	*119*
Кількість селищних рад	*2*
Кількість сільських рад	*35*
Кількість населення, тис. осіб	*34,973*

Адміністративний центр району — смт Ємільчине.

Герб

Щит: щит заокруглений знизу, розтятий золотим стовпом, на якому три сині квітки льону з золотими осердями, на праве пурпурове поле, в якому срібний хрест з постаментом, та на ліве зелене, в якому золотий сніп, у синій основі два золоті листки дуба, покладені навхрест.

Обрамлення щита: декоративний бароковий картуш.

Корона: золота корона зі стилізованими листками, яка використовується для гербів районів.

Символіка герба.

Головна ідея герба — відображення історичних, економічних та природничих особливостей Ємільчинського району.

Пурпурова барва символізує любов, мужність, великодушність і була притаманною символіці козацької доби періоду становлення української нації. Срібний хрест на постаменті — фрагмент скульптурної групи, родинного поховання вельмож Уварових. Час, коли ємільчинські землі перебували у володінні Уварових (кінець 18 — початок 20 століть), позитивно позначився на економічному і культурному розвитку регіону. Об'єкт є пам'яткою історії і культури, занесений до державного реєстру культурної спадщини.

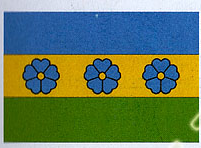
Золотий сніп є символом споконвічного заняття поліщуків — землероб-

ства і характеризує район як сільськогосподарський. Водночас оперезаний перевеслом сніп символізує єднання та згуртованість територіальних громад, їх силу та добробут. Зелена барва підкреслює розташування району в зоні українського Полісся.

Квіти льону відображають одну з основних галузей рослинництва — льонарство, підкреслюють її значення в минулому і сучасному краю, символізують єдність поколінь і славу льонарських традицій, прагнення людей до мирної праці.

Синій колір основи щита символізує чесність, вірність, досконаліть і духовність. У гербі він також має додаткове смислове навантаження як символ численних річок, озер, ставків, яких багато на Ємільчинщині.

Золоті листки дуба, покладені навхрест, акцентують значення лісівництва в економіці району, успішний розвиток лісового господарства та деревообробної промисловості.

Прапор

Прапор Ємільчинського району є прямокутне полотнище співвідношенням сторін 2:3 з трьох рівновеликих горизонтальних смуг синього, жовтого, зеленого кольорів, розміщених зверху донизу. На середній жовтій смузі розташовано вряд три квітки льону, що повторює один з графічних символів герба району.

Колористичне і смислове навантаження прапора втілює такі високі загальнолюдські цінності як чесність, вірність, досконаліть, духовність а також віру, справедливість, милосердя і цнотливість, відображає природні особливості району (водні та лісові ресурси), його економічні галузі (льонарство, хліборобство, лісівництво), єдність символіки району (герба і прапора), належність району, як територіально-адміністративної одиниці, до держави Україна.

- Автор — ДВОРЕЦЬКИЙ Володимир Віталійович, випускник Ємільчинської середньої школи №1 (1970 р.), Житомирського культосвітнього училища (1984 р.), директор Ємільчинського районного народного краєзнавчого музею, проживає в смт Ємільчине.

  Кінцеве опрацювання символів (істотні зміни в гербі та коригування прапора) — ГРЕЧИЛО Андрій Богданович, доктор історичних наук, голова Українського геральдичного товариства, провідний науковий співробітник Інституту української археографії та джерелознавства ім. М.С. ГРУШЕВСЬКОГО Національної академії наук України, проживає в м. Львів.
- Геральдично-вексилологічна експертиза проектів герба та прапора надана Українським геральдичним товариством (м. Львів) 18 квітня 2004 року, №102.
- Символи затверджено рішенням десятої сесії Ємільчинської районної ради п'ятого скликання №193 від 18 травня 2007 року.

105944
Житомирська обласна універсальна наукова бібліотека ім. Олега Ольжича

Ємільчинська

територіальна громада

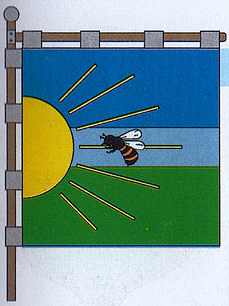
Ємільчине (до кінця XIX століття — Межирічка) — селище міського типу, районний центр та центр Ємільчинської селищної ради. Вперше згадується в актових Житомирських міських книгах у 1585 році як маєтність К. ОСТРОЗЬКОГО і знаходилося під владою шляхетської Польщі. Після приєднання Правобережної України до Росії Ємільчине з 1796 року стало містечком Новоград-Волинського повіту Волинської губернії. З 7 березня 1923 року Ємільчине — адміністративний центр одного з найбільших районів Житомирщини — Ємільчинського.

Ємільчинська селищна (до 1957 року — сільська) рада утворена 1923 року. До складу територіальної громади селищної ради входять: селище Ємільчине (6793 особи), село Руденька (561 особа), село Горбове (478 осіб), село Здоровець (109 осіб).

Герб

Щит розтятий срібним геральдичним стовпом на зелене і синє поля. На срібному стовпі — три сині квітки льону з золотими осердями, на зеленому полі — золотий сот, у якому чорно-золота бджола зі срібними крильцями, на синьому полі — три золоті листки дуба, один над двома, що символізує Поліський край. Зелене і синє поле символізують лісові масиви і водойми краю, срібний стовп — це символ річки Уборть. Медовий сот з бджілкою несе в собі історичний аспект краю. Зокрема, назва річки Уборть пов'язана з бджолиними вуликами. Також бджола втілює в собі невтомну працю людей, що тут проживають. Три квіточки льону та три листки дуба вказують на економічну сторону райцентру: розвиток льонарства та деревообробну промисловість.

Герб вписано у декоративний картуш, увінчаний срібною міською короною, що свідчить про статус поселення.

Прапор

Квадратне полотнище, що складається з трьох горизонтальних смуг — синьої, блакитної та зеленої, зі співвідношенням їх ширин 2:1:2. Посередині від древка відходить жовтий сонячний півкруг (діаметром в 1/2 ширини прапора) з сімома променями, у центрі прапора на блакитному фоні чорно-золотиста бджола з білими крильцями.

Промені сонця символізують безхмарне небо, надію на краще життя, а бджола носить історичний аспект та вказує на розвиток бджолярства.

- Автор — ДВОРЕЦЬКИЙ Володимир Віталійович, випускник Ємільчинської середньої школи №1 (1970 р.), Житомирського культосвітнього училища (1984 р.), директор Ємільчинського районного народного краєзнавчого музею, проживає в смт Ємільчине.

  Кінцеве опрацювання символів (істотні зміни в гербі та коригування прапора) — ГРЕЧИЛО Андрій Богданович, доктор історичних наук, голова Українського геральдичного товариства, провідний науковий співробітник Інституту української археографії та джерелознавства ім. М.С. ГРУШЕВСЬКОГО Національної академії наук України, проживає в м. Львів.
- Геральдично-вексилологічна експертиза проектів герба та прапора надана Українським геральдичним товариством (м. Львів) 15 червня 2004 року.
- Символи затверджено рішенням чотирнадцятої сесії Ємільчинської селищної ради четвертого скликання від 16 червня 2004 року.

Яблунецька

територіальна громада

Яблунецька селищна рада утворена 1977 року. Адміністративний центр — смт. Яблунець (1020 осіб).

Герб

У золотому полі синє перекинуте вістря та зелена основа, у центрі — золоте сонце з червоною літерою «Я», від якого на синє поле виходять 5 золотих променів, над ними — три срібні квітки яблуні, а від золотих полів сонце відділене тонкими червоними облямівками, від яких відходять два червоні крила.

Золота частина поля уособлює хлібні поля, нове, світле життя, а також втілює працелюбність, життєдайність і любов до рідного краю.

Синє перекинуте вістря — символізує чисте, мирне небо, символ краси й духовної величі.

Зелена частина — символ радості, здоров'я, символізує багатство навколишньої природи.

Червона літера «Я» на фоні золотого сонця вказує на назву селища. Золоте сонце з 5 променями — символ багатства, добра, тепла і світла, у даному гербі символізують добробут, щедрість і гостинність жителів селища.

Три срібні квітки яблуні вказують на походження назви селища, уособлюють яблуневі сади, якими багатий наш край, символізують процвітання, надію і впевненість на краще майбутнє.

Два червоні крила з тонкими червоними облямівками вказують на історію поселення і його розвиток. Червоний колір — символ любові, мужності, сміливості, славетного історичного минулого.

Герб смт Яблунець вписано в декоративний картуш, увінчаний срібною міською короною, що свідчить про статус поселення.

Прапор

Прапор смт Яблунець: квадратне полотнище, що складається з трьох рівновеликих горизонтальних смуг — синьої, жовтої та зеленої; посередині — герб селища у картуші зі срібною міською короною.

Кольорова гама прапора символізує: синій — мирне, безхмарне небо, символ краси й духовної величі; жовтий — символ сонця і хлібного поля; зелений — багатство навколишньої природи селища, символ радості, здоров'я.

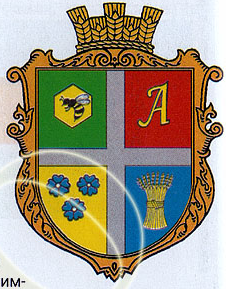
- Автор — ПАРХОМЕНКО Ганна Петрівна, випускниця Яблунецької середньої школи (1979 р.), бібліотекар, проживає в смт Яблунець.

  Графічне коригування малюнків — ГРЕЧИЛО Андрій Богданович, доктор історичних наук, голова Українського геральдичного товариства, провідний науковий співробітник інституту української археографії та джерелознавства ім. М.С. ГРУШЕВСЬКОГО Національної академії наук України, проживає в м. Львів.
- Геральдично-вексилологічна експертиза проектів герба та прапора надана Українським геральдичним товариством (м. Львів) 17липня 2010 року, №224.
- Символи затверджено рішенням двадцять восьмої сесії Яблунецької селищної ради п'ятого скликання від 29 червня 2010 року.

Андрієвицька

територіальна громада

Андрієвицька сільська рада утворена 1923 року. Адміністративний центр — село Андрієвичі (626 осіб).

Герб

Головна ідея герба — відображення історичних, економічних та природничо-географічних особливостей села Андрієвичі.

Герб має вигляд щита, розтятого і перетятого срібним хрестом. Вертикальна стрічка хреста символізує річку Уборть, яка поділяє село на дві рівні частини. Горизонтальна стрічка символізує центральну волосну дорогу, яка в давнину проходила із сходу на захід через село.

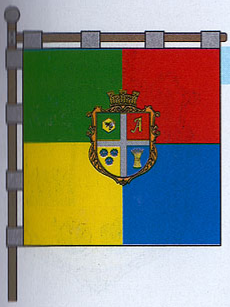
У правій верхній частині щита на зеленому полі медова сота з бджілкою носить історичний аспект поліського краю. Вважається, що назва річки Уборть пішла від слова «борти», тобто бджолині вулики. Бджілка символізує невтомну працю мешканців села. Заняття бджільництвом полюбляють багато андрієвичан з давніх часів до сьогодення.

У лівій верхній частині щита символічний золотий знак «А» на червоному полі (колір козацтва, гербів Волині й сучасної Житомирщини) символізує, за легендою, першого жителя козака Андрія ЛУПАНА, іменем якого й назване село.

У правій нижній частині щита на золотому полі розміщено три сині квіточки льону. Льонарські досягнення трудівників прославили село Андрієвичі далеко за межами України в XX столітті.

У нижній лівій частині щита на синьому полі, що символізує чисте, мирне небо, золотий хлібний сніп — символ хліборобства.

Щит оточений декоративним картушем золотого кольору. Картуш увінчує золота сільська корона.

Прапор

Прапор села Андрієвичі являє собою квадратне полотнище, яке поділене на чотири частини. Права верхня частина поля зелена, ліва верхня — червона, права нижня — жовта, нижня ліва — синя.

У центрі полотнища поверх усього міститься герб села Андрієвичі, з картушем і короною. Висота герба рівна 1/3 сторони прапора.

Кольорова гама прапора символізує: червоний — символ мужності, сміливості, славетного історичного минулого; синій — мирне безхмарне небо, багатство краю природною водою, символ краси й духовної величі; зелений — символ Поліського краю, достатку і природних особливостей розташування села; жовтий — символ сонця, хлібного і стиглого льонарського поля, надії і впевненості на краще майбутнє.

- Автор — СКИБА Петро Володимирович, випускник Андрієвицької середньої школи (1973 р.), ветеран військової служби, полковник запасу, проживає в м. Рівне.
- Геральдично-вексилологічна експертиза проектів герба та прапора надана Українським геральдичним товариством (м. Львів) 12 травня 2009 року, №82.
- Символи затверджено рішенням двадцять восьмої сесії Андрієвицької сільської ради п'ятого скликання №22 від 22 червня 2009 року.

Барашівська

територіальна громада

Залишки давньоруського городища X-XI століть на території села свідчать про те, що територія Барашів заселялася ще за часів Київської Русі. Перша літописна згадка про село припадає на 1566 рік.

З 1796 року Бараші — волосний центр Житомирського повіту Волинської губернії, а в 1923-1962 рр. — адміністративний центр Барашівського району.

Барашівська сільська рада утворена 1923 року. Адміністративний центр — село Бараші (1676 осіб).

Герб

Головна ідея герба – відображення історичних, економічних та природничо-географічних особливостей села Бараші. Герб має вигляд щита, вертикально поділеного на три частини.

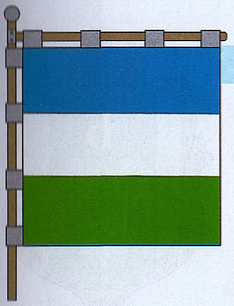
Справа на синьому тлі зображено символ пам'ятки історії та культури XII-XIII століть місцевого значення – городище замчище, яке розміщувалось на правому березі річки Уж в центрі села. Навколо села є багато місць, пов'язаних з давньою історією поселення.

Зліва на зеленому тлі розгорнутий зошит (книга), що символізує писемність. У селі є велика середня школа, яка має давню історію, один з найстарішних закладів, з 1872 року діяло одноклассне училище. В Барашах народилися відомі письменники брати Василь та Олександр ШЕВЧУКИ, дослідник історії села Володимир КИРИЛЕНКО та інші відомі особистості, які проявили себе в галузях літератури, історії та науки.

Посередині срібний стовп, що символізує лляне полотно з вишивками місцевих майстринь, талант та творчість багатьох мешканців села, вироби яких постійно експонуються на різних регіональних виставках. Тут діє народний фольклорно-етнографічний ансамбль «Журавка». Колоски жита на срібному стовпі як символ землеробства на поліській землі.

В золотій основі два дубові листки, покладені навхрест — символ лісового господарства та природи. В селі діє два лісництва – комунальне та державне, цим також відображається економічний фактор села.

Щит обрамлено декоративним картушем червоного кольору, як свідчення того, що село Бараші з 1796 року значилось волосним містечком Житомирського повіту Волинської губернії. Золота корона з колосками, яка увінчує герб, вказує на нинішній сільський статус громади.

Прапор

Прапор Барашівської територіальної громади являє собою квадратне полотнище, яке горизонтально поділено на три частини у співвідношенні 4:3:4. Верхня частина поля — синя, середня — біла, нижня — зелена.

Кольорова гама прапора символізує: синій — мирне, безхмарне небо, багатство краю природною водою, а саме: річка Уж, озера, болота, символ краси і духовної величі; зелений — символ Полісся, достатку та географічного розташування села; білий — чистоту, благородство, чесність мешканців села.

- Автори:

  ВАРВАРЧУК Лілія Валентинівна, випускниця Барашівської середньої школи (1986 р.), вчитель історії Барашівської загальноосвітньої школи I-III ступенів, завідуюча шкільною кімнатою-музеєм історії села, проживає в с. Бараші;

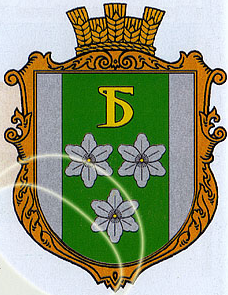
  ВАРВАРЧУК Сергій Вікторович, вчитель правознавства Барашівської загальноосвітньої школи I-III ступенів, проживає в с. Бараші.

- Геральдично-вексилологічна експертиза проектів герба та прапора надана Українським геральдичним товариством (м. Львів) 7 лютого 2013 року, №24.
- Символи затверджено рішенням двадцять третьої сесії Барашівської сільської ради шостого скликання №270 від 7 березня 2013 року.

Березівська

територіальна громада

Березівська сільська рада утворена 1971 року. До складу територіальної громади сільської ради входять: село Березівка — адміністративний центр (309 осіб), село Новосілка (69 осіб), село Верби (16 осіб).

Герб

Головна ідея герба — відображення історичних, природничо-географічних особливостей Березівської територіальної громади.

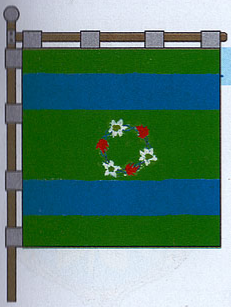
Герб має форму геральдичного іспанського щита, заокругленого знизу. У зеленому полі три срібні квітки анемони (дві над однією), над ними золота літера «Б», обабіч йдуть срібні бічники.

Літера «Б» вказує на назву села Березівка — адміністративного центру територіальної громади, а золото — на прагнення жителів до заможного і достойного життя. Три срібні квітки анемони символізують села, які входять до складу територіальної громади: Березівка, Новосілка, Верби, а також чистоту і незайманість, первозданність і багатства місцевої флори, весняне пробудження.

Зелене тло герба символізує життя і надію, здоров'я і процвітання, а також природу Поліського краю та сільське господарство.

Срібні бічники символізують міць і заслуги жителів громади, їх бойову і трудову звитягу.

Щит вписано в декоративний картуш і увінчано золотою сільської короною (вінцем із колосків).

Прапор

Прапор Березівської територіальної громади — це квадратне полотнище з п'яти горизонтальних смуг зеленого, блакитного, зеленого, блакитного та зеленого кольору, що співвідносяться між собою 1:1:2:1:1.

На середній смузі посередині вінок з трьох білих квіток та трьох золотистих листків анемони, розміщених почергово, який символізує єдність та процвітання громади.

Кольорова гама прапора повторює основні кольори герба територіальної громади і символізує: зелений — природу Полісся, надію на краще майбутнє; блакитний — красу, шляхетність, духовну велич, чисте повітря, мирне небо, багатство водних ресурсів; білий — милосердя, чистоту і порядність; жовтий — сонце, радість, багатство і процвітання.

- Автор — БАГРЯНЦЕВА Олена Сергіївна, культпрацівник Березівського психоневрологічного інтернату, проживає в с. Березівка.
- Геральдично-вексилологічна експертиза проектів герба та прапора надана Українським геральдичним товариством (м. Львів) 11 травня 2013 року, №72.
- Символи затверджено рішенням двадцять шостої сесії Березівської сільської ради шостого скликання №118 від 16 жовтня 2013 року.

Березниківська

територіальна громада

Березниківська сільська рада утворена 1923 року. До складу територіальної громади сільської ради входять: село Березники — адміністративний центр (398 осіб), село Адамове (48 осіб), село Ситне (100 осіб).

Герб

Головна ідея герба — відображення історичних, економічних та природничо-географічних особливостей територіальної громади.

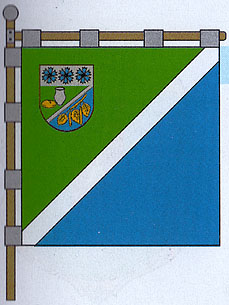
Герб має вигляд щита, який оточений декоративним картушем золотого кольору. Картуш увінчує золота сільська корона. Щит скошений зліва вузьким срібним перев'язом, що символізує центральну волосну дорогу, яка з давнини проходить через населені пункти.

У верхньому зеленому полі золотий буханець хліба та срібний глечик, у нижньому синьому полі — золота березова гілка з трьома листочками та двома китицями, у срібній главі три сині квітки волошки.

Три волошки на срібному фоні — це три села — Березники, Ситне, Адамове, що входять до складу територіальної громади. Також волошки символізують щастя, мудрість та здоров'я, душевну чистоту, скромність і привітність людей, що проживають на території сільської ради. Волошки є постійним супутником хліба. Вони завжди ростуть поруч.

Буханець хліба і сріблястий глечик з молоком на зеленому фоні символізують те, що жителі сіл здавна займалися хліборобством та скотарством.

Березова гілка з листками та китицями на синьому фоні вказують на титульну назву поселення.

Прапор

Прапор Березниківської територіальної громади являє собою квадратне полотнище, яке розділене навскіс білою смугою завширшки 1/10 сторони прапора.

Верхня частина прапора — зеленого кольору, нижня — голубого.

У верхній частині прапора зліва розміщений герб територіальної громади без картуша і корони. Висота герба рівна 1/3 сторони прапора.

Кольорова гама прапора символізує: зелений колір — це символ достатку і природних особливостей, це земля і ліси, рослинність і родючість Поліського краю; голубий — мирне безхмарне небо, багатство краю природною водою, символ краси і духовної величі; білий — символ чистоти, благородності наших предків і нинішнього покоління.

- Автор — ШНАЙДЕР Аліна Юріївна, випускниця Березниківської загальноосвітньої школи I-III ступенів (2013 р.), студентка першого курсу Житомирського державного університету імені Івана ФРАНКА, проживає в м. Житомир;

  Графічне коригування малюнку герба — ГРЕЧИЛО Андрій Богданович, доктор історичних наук, голова Українського геральдичного товариства, провідний науковий співробітник Інститут української археографії та джерелознавства ім. М.С. ГРУШЕВСЬКОГО Національної академії наук України, проживає в м. Львів.
- Геральдично-вексилологічна експертиза проектів герба та прапора надана Українським геральдичним товариством (м. Львів) 19 серпня 2013 року, №125.
- Символи затверджено рішенням двадцять другої сесії Березниківської сільської ради шостого скликання №162 від 26 вересня 2013 року.

Бобрицька

територіальна громада

Бобрицька сільська рада утворена 1921 року. До складу територіальної громади сільської ради входять: село Бобриця — адміністративний центр (321 особа), село Йосипівка (населення відсутнє).

Герб

Основна ідея герба — відображення історичних, економічних та природничо-географічних особливостей Бобрицької територіальної громади.

Герб має форму іспанського геральдичного щита, розтятого червоним стовпом з золотим хрестом на постаменті на два сині поля.

У правому синьому полі золотий бобер на хатині, повернутий вправо. У лівому синьому полі — золота бджола. У зеленій основі — два золоті колоски покладені навхрест.

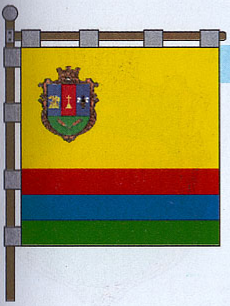
Золотий хрест на червоному стовпі символізує давні традиції християнської духовності. Червоний колір символізує мужність, славне історичне минуле.

Синій колір символізує мирне чисте небо, багаті водні ресурси. Бобер вказує на походження назви села Бобриця, уособлює багату місцеву фауну.

Бджола символізує працелюбність і згуртованість жителів громади, заняття місцевого населення бджільництвом.

Золоті колоски в основі підкреслюють значення землеробства в економіці громади, достаток та трудову славу земляків. Зелений колір символізує щедру природу Полісся, лісове господарство, надію, здоров'я та всеперемагаючу силу життя.

Щит обрамлений декоративним золотим картушем і увінчаний золотою короною з колосками.

Прапор

Прапор має форму квадратного полотнища поділеного горизонтально на чотири смуги жовтого, червоного, синього і зеленого кольору, співвідношенням 5:1:1:1.

На верхній смузі жовтого кольору зліва герб Бобрицької територіальної громади з картушем і короною, який співвідноситься до висоти прапора 3:7.

Символи герба: бобер вказує на походження назви села Бобриця, уособлює багату місцеву фауну; золотий хрест на червоному стовпі символізує давні традиції християнської духовності, бджола символізує працелюбність і згуртованість жителів громади, заняття місцевого населення бджільництвом; золоті колоски в основі підкреслюють значення землеробства в економіці громади, достаток та трудову славу земляків.

Кольорова гама прапора символізує: жовтий — сонце, хлібне поле, достаток; червоний — сміливість, мужність, славетне історичне минуле; синій — мирне безхмарне небо, багаті водні ресурси; зелений — лісове господарство, природу Поліського краю.

- Автор — КОСИНСЬКИЙ Володимир Петрович, уродженець с. Йосипівка, випускник Усолусівської середньої школи (1975 р.), вчитель Барашівського міжшкільного навчально-виховного комбінату, депутат Бобрицької сільської ради, проживає в с. Бобриця.
- Геральдично-вексилологічна експертиза проектів герба та прапора надана Українським геральдичним товариством (м. Львів) 22 травня 2013 року, №83.
- Символи затверджено рішенням двадцять другої сесії Бобрицької сільської ради шостого скликання №140 від 6 червня 2013 року.

Будо-Бобрицька

територіальна громада

Будо-Бобрицька сільська рада утворена 1958 року. До складу територіальної громади сільської ради входять: село Будо-Бобриця — адміністративний центр (119 осіб), село Антонівка (95 осіб), село Гута-Бобрицька (12 осіб), село Сорочень (120 осіб).

Герб

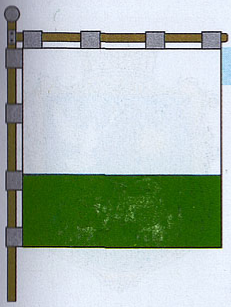
Головна ідея герба — відображення історичних, економічних та природничих особливостей Будо-Бобрицької територіальної громади.

Герб має вигляд щита, перетятого на дві частини.

У верхній частині щита на синьому полі — золотий бобер, який іде зліва направо і символізує походження назви села Будо-Бобриця, адміністративного центру Будо-Бобрицької територіальної громади, та вказує на багатство місцевої фауни. Зверху над зображенням бобра розміщені вряд чотири золоті п'ятикутні зірочки, що символізують чотири населені пункти, які входять до складу територіальної громади — села Антонівка, Будо-Бобриця, Гута-Бобрицька, Сорочень.

У нижній частині, яке займає третину щита, на зеленому полі — золоте колосся жита та листки і жолуді дуба. Золоте колосся жита символізує розвинуте сільське господарство, а листки і жолуді дуба вказують на лісові масиви, які оточують села, багаті природні ресурси Поліського краю.

Герб вписано у декоративний картуш, який увінчений золотою сільською короною.

Прапор

Прапор Будо-Бобрицької територіальної громади — квадратне полотнище, яке поділене по горизонталі на дві частини співвідношенням 2:1.

Верхня частина прапора — біла, нижня — зелена.

Кольори полів прапора символізують: білий — благородство місцевих жителів та їх предків; зелений — Полісся: ліси, поля, луки та достаток.

- Автор — ЯКИМЧУК Галина Анатоліївна, випускниця Киянської середньої школи (1975 р.), педагог-організатор, вчитель російської мови і літератури Киянської загальноосвітньої школи I-III ступенів, проживає в с. Будо-Бобриця.
- Геральдично-вексилологічна експертиза проектів герба та прапора надана Українським геральдичним товариством (м. Львів) 8 квітня 2013 року, №59.
- Символи затверджено рішенням двадцять другої сесії Будо-Бобрицької сільської ради шостого скликання №159 від 18 квітня 2013 року.

Варварівська

територіальна громада

Варварівська сільська рада утворена 1923 року. До складу територіальної громади сільської ради входять: село Варварівка — адміністративний центр (487 осіб), село Вересівка (65 осіб), село Катеринівка (114 осіб), село Мойсіївка (21 особа), село Радичі (186 осіб).

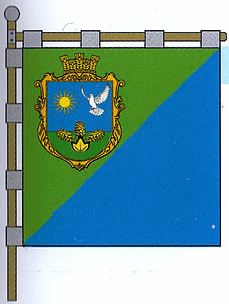
Герб

Герб має форму щита, який перетятий по горизонталі на дві частини.

Верхня частина щита блакитного кольору, що символізує чисте, мирне небо Поліського краю. У верхній правій частині зображено сонце — символ нового, світлого і кращого життя, до якого прагнуть, на яке надіються мешканці громади, у лівій частині срібний голуб — символ миру.

Нижня частина щита зеленого кольору підкреслює багатство навколишньої природи. Золоті листок та три шишки хмелю над ним символізують основну культуру, якою прославлено громаду. Протягом багатьох років місцеве господарство славилося хмелярством, ця культура є традиційною для нашого краю і завжди приносила прибуток і достаток людям, які тут мешкають.

Щит вписано в декоративний картуш, увінчаний золотою сільською короною у вигляді колосся жита та пшениці, що виступає як свідчення добробуту та щедрості мешканців територіальної громади.

Прапор

Прапор Варварівської територіальної громади являє собою квадратне полотнище (а також допускається використовувати його на прямокутному полотнищі за співвідношенням ширини до довжини 2:3), розділене з нижнього кута до древка по діагоналі на зелене (верхня частина) та синє (нижня частина) поля.

На зеленому полі у центрі розташовано герб територіальної громади з картушем і короною. Висота герба рівна 1/3 сторони прапора.

Кольорова гама прапора символізує: зелений — уособлює лісове господарство, синій — символ чистоти, краси, ніжності, духовної величі, а також чистого повітря і мирного неба.

- Автор — САГАН Вадим Васильович, заступник директора з навчальної частини Варварівської загальноосвітньої школи I-III ступенів, проживає в с. Варварівка.
- Геральдично-вексилологічна експертиза проектів герба та прапора надана Українським геральдичним товариством (м. Львів) 28 січня 2013 року, №5.
- Символи затверджено рішенням дев'ятнадцятої сесії Варварівської сільської ради шостого скликання №5 від 28 лютого 2013 року.

Великоглумчанська

територіальна громада

Великоглумчанська сільська рада утворена 1924 року. До складу територіальної громади сільської ради входять: село Велика Глумча — адміністративний центр (260 осіб), село Лука (100 осіб), село Малоглумчанка (110 осіб).

Герб

Головна ідея герба — відображення історичних, економічних та природничо-географічних особливостей населених пунктів Великоглумчанської територіальної громади .

Герб має вигляд щита розділеного на три частини, що символізує три населені пункти територіальної громади — села Велика Глумча, Малоглумчанка, Лука.

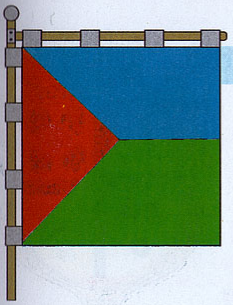
Верхнє червоне поле утворюють дві скісні лінії з правого і лівого верхніх кутів, що сходяться до центру. Від центру щит розтято на зелене і синє поля.

На верхньому червоному полі — срібний лук зі стрілою, повернуті донизу. Справа і зліва від лука дві великі літери «В» і «Г», що вказують на назву територіальної громади. Лук зі стрілою — символ сили і войовничості, образ космічно організованого світотворення, модель світу, обмеженого від хаосу: тятива означає межу оформленого універсума, а стріла є аналогом світового древа. Лук асоціюється в міфологічній свідомості з жіночим началом, виступаючи атрибутом богині — пологопомічниць. Лук і стріли в різних культурах пов'язуються із сонячними божествами, які символізують енергію сонця, його промені. Це образ думки, яка пронизує простір і час.

На правому зеленому полі — пучок з трьох золотих колосків — символ достатку і матеріального добробуту. Це знак єднання з природою і землею. Колос символізує одночасно і завершення життєвого циклу, і те, що в собі таїть нове життєве начало. Пучок колосся — нагадування про селянську працю, про жнива, це символ нагороди за тяжку селянську працю.

На синьому полі — золотий смолоскип з полум'ям. Смолоскип — надзвичайно важливий і багатозначний символ вогню, світла, життя, правди, розуму. У давні часи смолоскип, що горить, символізував силу і родючість. Зараз це розглядається як емблема свободи, як духовне світило знань і світла.

Щит оточений декоративним картушем золотого кольору. Картуш увінчує золота сільська корона.

Прапор

Прапор Великоглумчанської територіальної громади — квадратне полотнище, яке поділене на три частини. Ліва бокова частина поля від древка, утворена скісними лініями, що сходяться з країв до центру — червона, верхня — синя, нижня — зелена.

Кольорова гама прапора символізує: червоний — символ мужності, сміливості, славетного історичного минулого, виражає життєву силу, прагнення досягти впливу, завоювати успіх, любов, пристрасть, бажання; синій — мирне безхмарне небо, багатство краю природною водою, символ краси й духовної величі, підвищує динамічність життя і життєву силу; зелений — божественна сила співпереживання, колір наполегливості, твердості, постійності, підвищує впевненість у собі, символ Поліського краю, достатку і природних особливостей розташування територіальної громади.

- Автор — МОСІЙЧУК Віктор Андрійович, Великоглумчанський сільський голова, проживає в с. Велика Глумча.
- Геральдично-вексилологічна експертиза проектів герба та прапора надана Українським геральдичним товариством (м. Львів) 22 травня 2013 року, №84.
- Символи затверджено рішенням дев'ятнадцятої сесії Великоглумчанської сільської ради шостого скликання №131 від 10 червня 2013 року.

Великоцвілянська

територіальна громада

Великоцвілянська сільська рада утворена 1929 року. До складу територіальної громади сільської ради входять: село Велика Цвіля — адміністративний центр (760 осіб), село Болярка (84 особи), село Дзержинськ (22 особи), село Осова (127 осіб), село Рогівка (26 осіб).

Герб

Головна ідея герба – відображення історичних, економічних та природничо-географічних особливостей села Велика Цвіля.

Герб має вигляд щита, розтятого і перетятого смугами синього кольору, що символізують річки Цвіль та Гать. На честь однієї з річок – Цвіль, і було назване поселення, перші згадки про яке припадають на XII століття. Про давнє походження села свідчить дерев'яна церква в центрі села Велика Цвіля, збудована в 1761 році.

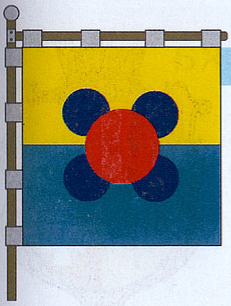
У першій чверті на зеленому тлі — срібна церква з куполами. Церква символізує високу духовність предків і сучасників, що населяють Великоцвілянську територіальну громаду.

У другій срібній чверті – чотири круги (2:2), на які накладається більший червоний круг. Чотири пелюстки синього кольору символізують села: Осова, Болярка, Рогівка і Дзержинськ, що об'єднані в одну територіальну громаду з центральним селом – Велика Цвіля, яке зображене в центрі квітки червоним кругом. Червоний колір символізує історичне і героїчне минуле села. У роки Великої Вітчизняної війни 117 великоцвілян загинули на фронтах, захищаючи Батьківщину, а село за активну участь в партизанському русі було спалено німецько-фашистськими окупантами.

У третій срібній чверті – зелені ялина та дуб над синьою квіткою льону. Дерева символізують одне з основних багатств краю – хвойні і листяні ліси. Квітка льону символізує льонарські досягнення ланкової Лідії Спиридонівни СЕРБІН, удостоєної високого звання – Героя Соціалістичної Праці.

У четвертій золотій чверті – чорний буханець хліба у вінку з червоних колосків, перевитих срібним рушничком — символом щедрої хлібної ниви і хліборобів. Хлібина — символ музею Хліба, відкритого в місцевій школі 12 квітня 1985 року. Музей Хліба відомий далеко за межами не тільки села, а й України. Вишитий рушник символізує невтомних жінок-рукодільниць, яких багато в наших селах і нині.

Щит обрамлено золотим декоративним картушем, який увінчує золота сільська корона з п'яти колосків.

Прапор

Прапор Великоцвілянської територіальної громади — квадратне полотнище, яке поділене горизонтально на дві рівні частини.

Верхня частина — жовтого кольору, символ сонця, хлібного і стиглого льонарського поля, осіннього лісу, надії на краще майбутнє.

Нижня частина — блакитного кольору, що символізує безхмарне небо, багатство краю природною водою, символ краси й духовної величі.

У центрі полотнища — символічна квітка з чотирьох синіх пелюсток, що символізують населені пункти територіальної громади — села Осова, Болярка, Рогівка та Дзержинськ, які об'єднані в одну територіальну громаду з адміністративним центром у с. Велика Цвіля, що зображене червоним кругом, символом мужності, сміливості, славетного історичного минулого громади.

- Автор — ЦИБА Надія Василівна, випускниця Великоцвілянської середньої школи (1978 р.), технічний працівник Великоцвілянської загальноосвітньої школи I-III ступенів, проживає в с. Велика Цвіля.
- Геральдично-вексилологічна експертиза проектів герба та прапора надана Українським геральдичним товариством (м. Львів) 13 грудня 2013 року, №152.
- Символи затверджено рішенням двадцять восьмої сесії Великоцвілянської сільської ради шостого скликання №199 від 30 січня 2014 року.

Великояблунецька

територіальна громада

Великояблунецька сільська рада утворена 1918 року. До складу територіальної громади сільської ради входять: село Великий Яблунець — адміністративний центр (523 особи), село Вірівка (108 осіб), село Малий Яблунець (163 особи), село Непізнаничі (221 особа), село Старі Непізнаничі (59 осіб).

Герб

Герб має вигляд чотиричастинного щита.

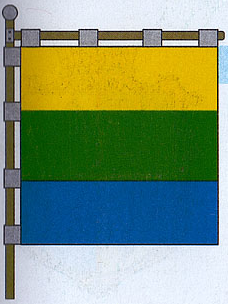
У правій верхній частині щита на червоному полі, що символізує любов до ближнього та великодушність, розміщено срібну фігуру святого Архистратига Михаїла, покровителя села Великий Яблунець.

У лівій верхній частині щита на золотому полі розміщено синю п'ятилелюсткову квіточку льону, що символізує п'ять населених пунктів — села Великий Яблунець, Непізнаничі, Малий Яблунець, Вірівка та Старі Непізнаничі, що входять до складу територіальної громади, та льонарські досягнення трудівників, які прославляли селян в XX столітті та забезпечували їх добробут.

У правій нижній частині щита на золотому полі розміщено велику яблуню з зеленою кроною, червоними плодами з золотими облямівками та чорним стовбуром — древній багатозначний символ братерства та злагоди.

У лівій нижній частині щита на червоному полі, що символізує мужність, сміливість, славетне історичне минуле (колір козацтва), срібний хрест — традиційний символ віри, чистоти, вказує на історичну долю (входження краю до складу Литви, Волинської губернії).

Герб обрамлено декоративним картушем, який увінчує золота сільська корона.

Прапор

Квадратне полотнище, яке поділене горизонтально на три частини, які співвідносяться між собою 1:1:1 Верхня частина поля жовта, середня — зелена, нижня — синя.

Кольорова гама прапора символізує: жовтий — символ сонця, хлібного та стиглого поля, надії на краще майбутнє, вказує на заняття жителів сільським господарством; зелений — символ Поліського краю, надії і радості, здоров'я і достатку, багату природу; синій — мирне безхмарне небо і чисте повітря, щедрі водні ресурси краю, ніжність, красу, духовну велич.

- Автор — СІКАН Сергій Володимирович, випускник Великояблунецької школи (1984 р.), архітектор приватного підприємства, проживає в м. Київ.
- Геральдично-вексилологічна експертиза проектів герба та прапора надана Українським геральдичним товариством (м. Львів) 20 травня 2013 року, №80.
- Символи затверджено рішенням двадцять п'ятої сесії Великояблунецької сільської ради шостого скликання №179 від 9 липня 2013 року.

Ганнопільська

територіальна громада

Ганнопільська сільська рада утворена 1975 року. До складу територіальної громади сільської ради входять: село Ганнопіль — адміністративний центр (166 осіб), село Бобрицька Болярка (11 осіб), село Євгенівка (населення відсутнє), село Єлизаветпіль (населення відсутнє), село Киселівка (39 осіб), село Новоолександрівка (55 осіб).

Герб

Головна ідея герба – відображення характеристики місцевості, пов'язаної з природничо-географічними, економічними та історичними особливостями Ганнопільської територіальної громади.

Герб має вигляд щита, розтятого і перетятого червоним нитяним хрестом – символом Віри та знаком Поліської землі, на чотири чверті – два сині та два золоті поля, що символізують чисте мирне небо і вказують на багатство землі та щедрість мешканців громади.

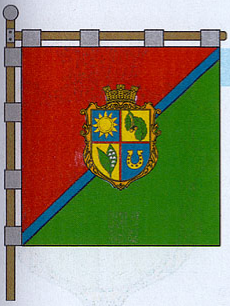
У першій чверті на синьому полі – золоте 12-променеве сонце – символ нового, світлого і кращого життя, до якого прагнуть, на яке надіються мешканці територіальної громади.

У другій золотій чверті – зелена дубова гілка з трьома листками та двома жолудями, що символізують лісові масиви краю, щедрі дубові гаї, багаті природні ресурси.

У третій золотій чверті – конвалія з зеленими листками та срібними квітками, що уособлює місцеву флору, символізує Поліський регіон, у якому розташована територіальна громада.

У четвертій синій чверті – золота підкова, що означає щастя і землеробство, вказує на ковальську справу в минулому.

Щит оточений декоративним картушем золотого кольору. Картуш увінчує золота сільська корона.

Прапор

Прапор Ганнопільської територіальної громади являє собою квадратне полотнище, яке поділене по діагоналі від нижнього правого до верхнього лівого кута на дві частини синьою смугою, ширина якої співвідноситься до сторони прапора 1:10. Верхня частина поля червоного кольору, нижня — зеленого.

У центрі полотнища поверх усього міститься герб Ганнопільської територіальної громади з картушем та короною. Висото герба становить 1/2 сторони прапора.

Кольорова гама прапора символізує: червоний — символ історичної Поліської землі, підкреслює приналежність регіону спершу до Київської землі, а потім до Волині, герби яких мали червоне полотно; зелений — символ Поліського краю, достатку і природних особливостей розташування територіальної громади; синій — символ води, якою багатий край, а також чистого повітря і мирного неба.

- Автор — ШЕВЧУК Олена Олексіївна, вчитель математики Киянської загальноосвітньої школи I-III ступенів, проживає в с. Новоолександрівка.
- Геральдично-вексилологічна експертиза проектів герба та прапора надана Українським геральдичним товариством (м. Львів) 1 липня 2013 року, №105.
- Символи затверджено рішенням двадцятої сесії Ганнопільської сільської ради шостого скликання №156 від 27 червня 2013 року.

Зеленицька

територіальна громада

Зеленицька сільська рада утворена 1923 року. До складу територіальної громади сільської ради входять: село Зеленица — адміністративний центр (103 особи), село Вікторівка (80 осіб), село Гута-Зеленицька (36 осіб), село Дуга (42 особи), село Ольхівка (33 особи).

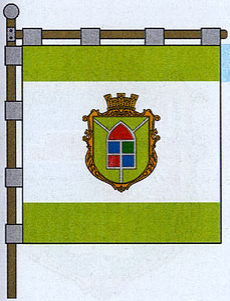
Герб

Герб має вигляд іспанського геральдичного щита, заокругленого знизу, зеленого кольору, розділеного трьома срібними лініями від правого та лівого верхніх кутів та середньої нижньої точки основи, які спрямовані до центру. Лінії символізують сходження меж районів: Ємільчинського, Володарсько-Волинського та Коростенського Житомирської області, де і є місце розташування територіальної громади.

Поверх усього покладено стилізований готичний вітраж з п'яти фрагментів червоного, синього, зеленого кольорів у срібній рамі, що вказує на розвиток ремесел, зокрема гутництва, столярництва, гончарства, бондарства, які здавна були розвинуті в місцевих селах, а також показує, що надра земель багаті на поклади корисних копалин. Разом з тим барви вітражу підкреслюють різноманітні чесноти жителів територіальної громади – шляхетність, чесність, працелюбність, героїзм, а також незабутнє історичне минуле.

Зелене поле герба символізує Поліський край, багатство місцевої флори і фауни, всеперемагаючу силу життя. Зелений колір також асоціюється з титульною назвою адміністративного центру територіальної громади – села Зеленица. Водночас вітраж з п'яти фрагментів символізує п'ять населених пунктів територіальної громади – села Зеленица, Вікторівка, Гута-Зеленицька, Дуга, Ольхівка.

Герб обрамлений декоративним картушем з золотою короною з п'яти колосків.

Прапор

Прапор Зеленицької територіальної громади являє собою квадратне полотнище, горизонтально розділене на зелене, біле, зелене поля, зверху донизу, які співвідносяться між собою 1:3:1.

В центрі білого поля міститься герб територіальної громади з картушем та короною. Висота герба становить 1/3 сторони прапора.

Білий та зелений колори прапора символізують Поліський край, багатство місцевої флори і фауни, всеперемагаючу силу життя. Зелений колір також асоціюється з титульної назвою адміністративного центру територіальної громади — села Зеленица. Вітраж з п'яти фрагментів символізує п'ять населених пунктів — села Зеленица, Вікторівка, Гута-Зеленицька, Дуга, Ольхівка.

- **Автор — ПОПРОЦЬКИЙ Леонід Якович, випускник Рясненської школи, Зеленицький сільський голова, проживає в с. Зеленица.**
- **Геральдично-вексилологічна експертиза проектів герба та прапора надана Українським геральдичним товариством (м. Львів) 7 лютого 2014 року, №12.**
- **Символи затверджено рішенням двадцять п'ятої сесії Зеленицької сільської ради шостого скликання від 25 березня 2014 року.**

Киянська

територіальна громада

Киянська сільська рада утворена 1989 року. До складу територіальної громади сільської ради входять: село Киянка — адміністративний центр (364 особи), село Крем'янка (113 осіб).

Герб

Головна ідея герба — відображення історичних, економічних та природничо-географічних особливостей населених пунктів, що входять до складу Киянської територіальної громади.

Герб має вигляд щита. У правій верхній частині щита символічне зображення Михаїла Архистратига на червоному полі, що підкреслює приналежність регіону спершу до Київської землі, а потім до Волині, герби яких мали червоне полотно. Храм, який у минулому діяв у с. Киянка, був освячений на честь Архистратига Михаїла, день якого — 21 листопада є храмовим святом територіальної громади.

У лівій частині щита на синьому полі у срібній облямівці три червоні цеглини, складені в піраміду, які символізують багатий на корисні копалини, зокрема каоліну, Поліський край та місцевий цегельний завод.

У нижній частині щита на зеленому полі, що символізує багату природу краю, розміщено розкриту срібну книгу з двома літерами «К» червоного кольору — символ знань, освіти, просвітництва, уособлює місцеві школи, а дві літери «К» символізують початкові букви назв двох сіл територіальної громади: Киянка і Крем'янка. З обох боків та знизу книги — три стилізовані срібні квітки яблуні.

Щит обрамлений декоративним картушем з сільською золотою короною.

Прапор

Прапор Киянської територіальної громади — квадратне полотнище, яке вертикально поділене на три рівні частини. Частина поля від древка — синя, середня — червона з зображенням Михаїла Архистратига, крайня — зелена. Кольори прапора повторюють кольори герба.

Кольорова гама прапора символізує: синій — мирне безхмарне небо, багатство краю водними ресурсами, красу й духовну велич; червоний — мужність, сміливість, славетне історичне минуле; зелений — Поліський край, достаток і місцеву природу.

- Автор — ДАНЮК Василь Несторович, випускник Киянської середньої школи (1966 р.), вчитель історії та правознавства Киянської загальноосвітньої школи I-III ступенів, проживає в с. Киянка.
- Геральдично-вексилологічна експертиза проектів герба та прапора надана Українським геральдичним товариством (м. Львів) 19 лютого 2013 року, №31.
- Символи затверджено рішенням двадцять другої сесії Киянської сільської ради шостого скликання №118 від 5 березня 2013 року.

Кочичинська

територіальна громада

Кочичинська сільська рада утворена 1923 року. До складу територіальної громади сільської ради входять: село Кочичине — адміністративний центр (256 осіб), село Володимирівка (6 осіб), село Дібрівка (25 осіб), село Забаро-Давидівка (20 осіб).

Герб

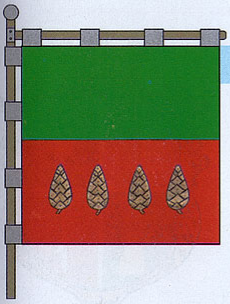
Головна ідея герба — відображення історичних, економічних та природничо-географічних особливостей Кочичинської територіальної громади.

Герб має вигляд щита, перетятого навпіл зліва направо. Стрічка, яка поділяє прапор на дві рівні частини, символізує зв'язок поколінь, давнього минулого села з його теперішнім та майбутнім.

У верхній лівій частині щита на зеленому полі лось. Лось символізує любов та охорону природних багатств рідного краю, його тваринний та рослинний світ. Зелений колір поля уособлює лісове господарство. З давніх-давен лісове господарство було основним джерелом прибутків для життя селян (вирощування і охорона лісу та лісових ресурсів, заготівля та переробка деревини).

У нижній правій частині щита на червоному полі розміщено чотири золоті соснові шишки. Червоний колір уособлює в собі символ славетного історичного минулого Поліської землі, любов, мужність та великодушність її мешканців. Чотири золоті соснові шишки символізують чотири населені пункти: села Кочичине, Забаро-Давидівка, Дібрівка, Володимирівка, які входять до складу територіальної громади, лісистість території та переважну більшість соснових лісів, які ростуть на території громади.

Щит оточений декоративним картушем золотого кольору. Картуш увінчано золотою сільською короною.

Прапор

Прапор Кочичинської територіальної громади має вигляд квадратного полотнища, що складається з двох рівношироких горизонтальних смуг: верхньої — зеленої та нижньої — червоної. На червоному полі чотири золоті соснові шишки, розміщені вряд.

Кольорова гама прапора символізує: зелений — символ Поліського краю, достатку і природничих особливостей розташування громади; червоний — славетне історичне минуле Поліської землі, любов та великодушність її мешканців; золотий — символ слави, величі, багатства.

- Автор — ЯКОВЧУК Наталія Володимирівна, випускниця Кочичинської загальноосвітньої школи I-II ступенів (2004 р.), Ємільчинської загальноосвітньої школи №2 I-III ступенів (2006 р.), вчитель початкових класів Кочичинської загальноосвітньої школи I-III ступенів, проживає в с. Кочичине.
- Геральдично-вексилологічна експертиза проектів герба та прапора надана Українським геральдичним товариством (м. Львів) 25 червня 2013 року, №102.
- Символи затверджено рішенням двадцять третьої сесії Кочичинської сільської ради шостого скликання №133 від 1 липня 2013 року.

Кривотинська

територіальна громада

Кривотинська сільська рада утворена 1923 року. До складу територіальної громади сільської ради входять: село Кривотин — адміністративний центр (257 осіб), село Косяк (5 осіб), село Малий Кривотин (43 особи), село Яменець (69 осіб).

Герб

Головна ідея герба — відображення історичних, економічних та природничо-географічних особливостей сіл Кривотинської територіальної громади.

Щит заокруглений знизу, розтятий і перетятий срібним хрестом, на якому вертикальна та горизонтальна стрічки символізують дорогу, що поєднує всі населені пункти.

У верхній частині щита на правому червоному полі — латинський хрест.

У верхній частині щита на лівому синьому полі — золотий знак сонця з промінням.

У нижній частині щита на правому зеленому полі — сніп з колосків жита.

У нижній частині щита на лівому червоному полі — православний хрест, який відображає віросповідання значної частини жителів територіальної громади, їх духовність.

Символіка герба.

Латинський хрест символізує історичний шлях спорудження у 1920 році римо-католицького костьолу Святого Петра та Павла в селі Кривотин.

Золотий знак сонця — символ чистоти, краси, ніжності, духовної величі, а саме коло — символ єднання, нерозривності поколінь жителів населених пунктів.

Сонце символізує могутність, життєдайність, добро, багатство, силу, тепло, світло, його проміння — безхмарне життя та надію на краще майбутнє.

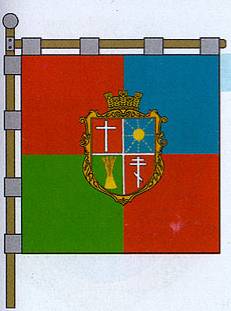
Сніп з колосків жита уособлює єднання жителів чотирьох населених пунктів сільської ради і входження до великого символічного снопа Ємільчинщини, а золоте колосся жита — гімн життю.

Синій колір символізує чистоту, красу, ніжність, духовну велич, місцеві водойми.

Зелений колір — символ надії, радості, здоров'я, достатку, лісових багатств.

Червоний колір уособлює хоробрість і мужність мешканців сіл.

Обрамлення щита: декоративний картуш з золотого сільською короною.

Прапор

Прапор Кривотинської територіальної громади — квадратне полотнище вертикально і горизонтально поділене на чотири рівні частини: верхню від древка — червону, верхню від краю — синю, нижню від древка — зелену, нижню від краю — червону.

В центрі поверх всього міститься герб територіальної громади з картушем та короною, висота якого становить 1/3 сторони прапора.

Колористичне і смислове навантаження прапора втілює такі високі загальнолюдські цінності, як: чесність, вірність, досконалість, духовність, а також віру, справедливість, милосердя, добро, тепло, світло.

- **Автор — КРАСНОЄСЬКА Надія Іванівна, випускниця Кривотинської загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів, (1989 р.), директор Кривотинського Будинку культури, проживає в с. Кривотин.**
- **Геральдично-вексилологічна експертиза проектів герба та прапора надана Українським геральдичним товариством (м. Львів) 5 лютого 2013 року, №23.**
- **Символи затверджено рішенням двадцять другої сесії Кривотинської сільської ради шостого скликання №174 від 22 лютого 2013 року.**

Кулішівська

територіальна громада

Кулішівська сільська рада утворена 1923 року. До складу територіальної громади сільської ради входять: село Куліші — адміністративний центр (942 особи), село Красногірка (44 особи), село Нараївка (235 осіб), село Хутір-Мокляки (408 осіб).

Герб

Головна ідея герба — відображення історичних, економічних та природничо-географічних особливостей населених пунктів Кулішівської територіальної громади.

Герб має вигляд іспанського щита, вписаного у декоративний картуш та увінчаний золотою сільською короною з п'яти колосків, що відповідає стандартам встановленим Українським геральдичним товариством.

Герб поділений горизонтально на дві частини в співвідношенні 2:1. На верхньому синьому полі зображений срібний лелека, який летить, з червоними дзьобом та лапами.

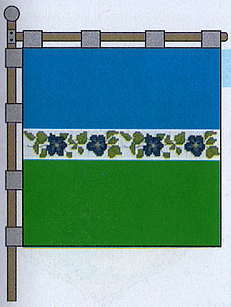
Нижнє поле утворюють розміщені зверху донизу три горизонтальні смуги: срібна, зелена та синя, відношенням 1:1:1,5. На срібній смузі орнамент з зеленого листя та чотирьох синіх квіток барвінку. Зелену і синю смугу розділяє хвиляста срібна лінія.

Символіка.

Синє поле символізує чистоту, надію, багатство, достаток та Поліський край. Лелека є символом продовження роду, вірності, любові, сімейного гнізда, вдячності, вісником весни. Саме в селі Куліші найбільше лелечих гнізд серед сіл Ємільчинського району. Також на території територіальної громади проживає найбільша кількість багатодітних сімей. Лелека, який летить, уособлює націленість територіальної громади на розвиток, її бажання досягти нових висот в економічному і культурному житті.

Орнамент з чотирьох квіток барвінку є символом кохання, вічності, нев'янучого життя, символізує кількість населених пунктів територіальної громади — села Куліші, Хутір-Мокляки, Нараївка, Красногірка та збереження національних традицій.

Зелена смуга символізує багатство, щедрість, радість і здоров'я, природу Полісся. Синя смуга з срібними хвилями символізує місцеву річку Уборть — притоку Прип'яті.

Прапор

Прапор Кулішівської територіальної громади являє собою квадратне полотнище, що складається з двох горизонтальних смуг — голубого та зеленого кольору, співвідношення їхніх розмірів 1:1. Смуги розділені по горизонталі вишивкою, на якій зображено чотири квітки барвінку з зеленими листками на білому.

Кольорова гама прапора символізує: голубий — символ духовності, чесності, вірності, уособлює річку Уборть, яка протікає на землях Кулішівської територіальної громади; зелений — символ надії, багатства, щедрості, достатку, радості і здоров'я, символ Поліського краю.

Візерунок вишивки з квітами барвінку є символом кохання, вічності, невмирущості, невʼянучого життя та збереження народних традицій. Чотири квітки барвінку відображають населені пункти, які входять до складу територіальної громади — села Куліші, Хутір-Мокляки, Нараївка, Красногірка та хлібне поле, надію і впевненість на краще майбутнє.

- Автори:

ЛЕВЧЕНКО Олександр Сергійович, випускник Кулішівської середньої школи (1980 р.), Кулішівський сільський голова, проживає в с. Куліші;

ФОМІШИНА Галина Миколаївна, випускниця Кулішівської середньої школи (1987 р.), директор Кулішівської загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів, проживає в с. Куліші;

СТЕЦЬКО Надія Миколаївна, випускниця Кулішівської середньої школи (1987 р.), директор Кулішівського Будинку культури, проживає в с. Куліші;

ХОДОРОВСЬКА Галина Андріївна, випускниця Кулішівської середньої школи (1987 р.), секретар Кулішівської сільської ради, проживає в с. Куліші;

МАКСИМЧУК Аліна Петрівна, випускниця Кулішівської загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів, (2000 р.), завідуюча Кулішівською сільською бібліотекою, проживає в с. Куліші.

- Геральдично-вексилологічна експертиза проектів герба та прапора надана Українським геральдичним товариством (м. Львів) 25 червня 2013 року, №101.
- Символи затверджено рішенням двадцять дев'ятої сесії Кулішівської сільської ради шостого скликання №231 від 22 серпня 2013 року.

Малоглумчанська

територіальна громада

Малоглумчанська сільська рада утворена 1929 року. До складу територіальної громади сільської ради входять: село Мала Глумча — адміністративний центр (586 осіб), село Паранине (254 особи).

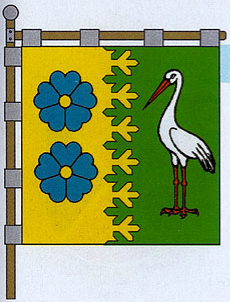
Герб

Головна ідея герба — відображення історичних, економічних та природничо-географічних особливостей Малоглумчанської територіальної громади.

Герб Малоглумчанської територіальної громади: щит розтятий ялинопагоноподібно; справа у золотому полі — дві сині квітки льону з жовтими осердями, розташовані одна над одною; зліва — в зеленому полі стоїть срібний лелека з чорним оперенням і червоним дзьобом та лапами.

Ялинопагоноподібне січення та зелене поле відображають щедрі лісові ресурси. Золоте (на прапорі — жовте) поле символізує сільське господарство, щедрість, добробут. Дві квітки льону символізують два села Мала Глумча та Паранине. Лелека є характерним представником фауни Полісся.

Герб, згідно з правилами сучасного українського місцевого герботворення, вписано у декоративний картуш, увінчаний золотою сільською короною.

Прапор

Прапор Малоглумчанської територіальної громади: квадратне полотнище, розділене вертикально ялинопагоноподібно на дві рівновирокі смуги; на жовтій від древка — дві сині квітки льону з жовтим осердям; на зеленій із лівого краю стоїть білий лелека з чорним оперенням і червоним дзьобом та лапами.

Колористика та символіка прапора повторює кольори та символіку гербу.

- Автори:

  ШТИЛЬ Федір Михайлович, випускник Малоглумчанської загальноосвітньої школи (1978 р.), приватний підприємець, проживає в с. Мала Глумча;

  ГРЕЧИЛО Андрій Богданович, доктор історичних наук, голова Українського геральдичного товариства, провідний науковий співробітник Інституту української археографії та джерелознавства ім. М.С. Грушевського Національної академії наук України, проживає в м. Львів.

- Геральдично-вексилологічна експертиза проектів герба та прапора надана Українським геральдичним товариством (м. Львів) 18 червня 2013 року, №99.

- Символи затверджено рішенням двадцять першої сесії Малоглумчанської сільської ради шостого скликання від 20 серпня 2013 року.

Медведівська

територіальна громада

Медведівська сільська рада утворена 1923 року. До складу територіальної громади сільської ради входять: село Медведеве — адміністративний центр (288 осіб), село Заровенка (102 особи).

Герб

Головна ідея герба — відображення історичних, економічних та природничо-географічних особливостей сіл Медведеве та Заровенка.

Щит чотиричастинний, скошений поділений срібними діагоналями на чотири частини та облямований по периметру срібною каймою (технічні фігури). У верхньому червоному полі золотий хрест, від якого розходяться золоті промені сонця. У правому синьому полі зображені золоті бджолині соти у вигляді квітки. Зліва на синьому полі — золотий дзвін. Знизу на червоному полі — три семипроменеві золоті зірки. Щит розміщений у золотому картуші, верхня половина якого еклектична, а нижня утворена з колосків пшениці, унизу якого на білій стрічці червоними літерами написано девіз «Молись та трудись». Щит увінчаний золотою сільською короною.

Червоний колір символізує Волинську губернію, є символом Поліської землі, підкреслює приналежність регіону спершу до Київської землі, а потім до Волині, герби яких мали червоне полотно, символізує мужність, відвагу, любов, хоробрість, мужність, безстрашність, славне історичне минуле мешканців села.

Золотий Хрест, як древній символ, символізує вічне життя, а як християнський — відповідає його чотирьом чеснотам: розуму, справедливості, поміркованості і мужності. Хрест є символом розподілу всесвіту на чотири елементи: воду, вогонь, повітря і небо і як розподіл на божественне (вертикальна лінія) і земне (горизонтальна), є символом віри, давніх духовних традицій, знак Волинської землі.

Золоті сонячні промені вказують на благодайність, оберіг, світло християнства, праведність, спасіння, чистоту, просвітництво, символізують безхмарне життя та надію на краще майбутнє.

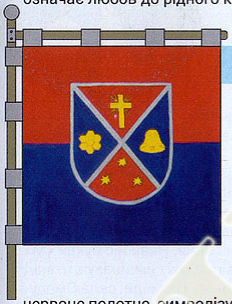
Синій колір уособлює річку Заровеньку, яка протікає по території сіл Медведеве і Заровенка, є втіленням чесноті, вірності, досконалості й духовності, символом чистоти, краси, ніжності, духовної краси, символом води, якою багатий край, а також чистого повітря і мирного неба.

Бджолині соти золотого кольору у вигляді квітки символізують борть (перший примітивний вулик), пов'язаний з однією з легенд походження назви села Медведеве (Мед — веде) і підтвердженою спогадами старожилів. Цим промислом медведівці займались з часу заснування села, вказує на розвинуте сільськогосподарське виробництво. Символ сонця символізує

згуртованість громади, спільність дій та втілення прийнятих рішень в життя, щедрість, відкритість.

Золотий дзвін символізує село Заровенка — як пам'ять про буремні воєнні роки Великої Вітчизняної війни, коли фашистські окупанти спалили половину села, пережиті репресії 20-30-40 років минулого століття, а ще доблесть, відвагу, героїзм мешканців громади.

Три семипроменеві золоті зірки символізують вічність у вигляді минулого, сучасного й майбутнього сіл. Вони розташовані у вигляді літери «Л», що означає любов до рідного краю, свого села, його мешканців.

Прапор

Квадратне полотнище, що складається з двох горизонтальних смуг: верхньої червоної і нижньої — синьої, співвідношення їхньої ширини 1:1.

У центрі полотнища поверх усього міститься герб територіальної громади без картуша та корони. Висота герба становить 1/3 сторони прапора.

Червоний колір символізує Волинську губернію, є символом Поліської землі, підкреслює приналежність регіону спершу до Київської землі, а потім до Волині, герби яких мали червоне полотно, символізує мужність, відвагу, любов, хоробрість, мужність, лицарство, шляхетність, відвагу, перемогу, добропорядність, велич і справедливу кров, пролиту в боротьбі за свою Вітчизну.

Синій колір символізує місцеву річку Заровеньку, яка протікає по території сіл Медведеве і Заровенка і є втіленням чесності, вірності, досконалості й духовності, символом чистоти, краси, ніжності, духовної величі, символ води, якою багатий край, а також чистого повітря і мирного неба.

Прапор передає основні кольори герба.

- **Автори:**

  РУДЕНКО Сергій Артемович, випускник Ємільчинської середньої школи №2 (1989 р.), Медведівський сільський голова, проживає в с. Медведеве;

  ПРИМАК Тетяна Василівна, випускниця Медведівської загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів (1996 р.), Ємільчинської загальноосвітньої школи І—ІІІ ступенів №1 (1998 р.), вчитель початкових класів Медведівської загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів, проживає в с. Медведеве.

- **Геральдично-вексилологічна експертиза проектів герба та прапора надана Українським геральдичним товариством (м. Львів) 21 березня 2013 року, №44.**
- **Символи затверджено рішенням двадцять другої сесії Медведівської сільської ради шостого скликання №141 від 25 березня 2013 року.**

Миколаївська

територіальна громада

Миколаївська сільська рада утворена 1923 року. До складу територіальної громади сільської ради входять: село Миколаївка — адміністративний центр (656 осіб), село Омелуша (1 особа), село Полоничеве (59 осіб), село Рудня-Миколаївка (131 особа), село Спаське (28 осіб).

Герб

Головна ідея герба — відображення історичних, економічних та природничо-географічних особливостей Миколаївської територіальної громади.

Герб має вигляд щита, розтятого і перетятого на чотири частини.

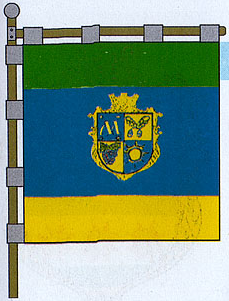
У правій верхній частині щита на синьому полі срібна старослав'янська буква «М», яка символізує назву центрального села територіальної громади — «Миколаївка», (раніше — М'яколовичі — М'яловичі), яка за переказами, походить від імен перших його жителів — Миколи і Євки. Навколо букви «М» по кутах розташовані чотири восьмикутні срібні зірки, які символізують інші населені пункти, що входять до складу територіальної громади: села Омелуша, Полоничеве, Рудня-Миколаївка, Спаське.

У лівій верхній частині щита на золотому полі (вказує на сільське господарство) — два жолуді з листками, які символізують лісові масиви краю.

У правій нижній частині щита на золотому полі (колір добробуту та щедрості мешканців громади) розмішено стиглий калиновий кетяг (символ краси, щедрості, родючості, любові до рідного краю).

У нижній лівій частині щита на синьому полі, що символізує чисте, мирне небо, — яскраве сонце, символ могутності, життєдайності, добра, багатства, сили, тепла і світла.

Щит оточений декоративним картушем золотого кольору. Картуш увінчує золота сільська корона.

Прапор

Прапор Миколаївської територіальної громади являє собою квадратне полотнище, яке поділене на три частини по горизонталі. Верхня частина поля зелена, середня — синя, нижня — жовта (співвідношенням 1:2:1).

У середній синій частині полотнища поверх усього розташовано герб Миколаївської територіальної громади з картушем і короною, висота якого становить 1/2 сторони прапора.

Кольорова гама прапора символізує: зелений — Поліський край, достаток і природні особливості розташування населених пунктів громади, природу і молодість, радість, багатство; синій — вірність, довіру, безкінечність, багатство краю природною водою — (річка Перга), красу й духовну велич; жовтий — сонце і стигле колосся, хлібне поле, надію і впевненість на краще майбутнє, божественну велич та славу.

- Автори:

  герба – МИХАЛЬЧУК Назарій Григорович, учень Миколаївської загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів, проживає в с. Миколаївка;

  прапора – ДМИТРЕНКО Марина Василівна, випускниця Миколаївської загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів (2011 р.), студентка четвертого курсу Київського Національного економічного університету імені В. ГЕТЬМАНА, проживає в м. Київ.
- Геральдично-вексилологічна експертиза проектів герба та прапора надана Українським геральдичним товариством (м. Львів) 15 жовтня 2013 року, №137.
- Символи затверджено рішенням двадцять третьої сесії Миколаївської сільської ради шостого скликання №209 від 23 жовтня 2013 року.

Мокляківська

територіальна громада

Мокляківська сільська рада утворена 1923 року. До складу територіальної громади сільської ради входять: село Мокляки — адміністративний центр (340 осіб), село Аполонівка (110 осіб), село Кам'яногірка (135 осіб).

Герб

Головна ідея герба — відображення історичних, економічних та природничо-географічних особливостей Мокляківської територіальної громади.

Герб має вигляд іспанського геральдичного щита заокругленого знизу, розтятого на праве синє поле та на ліве зелене, поверх яких по центру золотий візантійський хрест, та перетятого двічі в основі на верхнє срібне поле, на якому зображено вряд три восьмипелюсткові червоні квітки та нижнє зелене поле співвідношенням 2:1.

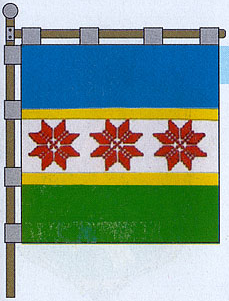
Зелений колір символізує багату природу Поліського краю, радість, здоров'я, достаток, неперервність життя. Синій колір є символом шляхетності, запасів природної води, чистого повітря та мирного неба.

Золотий хрест символізує християнську релігію, яку сповідують жителі територіальної громади, їх глибоку духовність і віру, пошановування моральних чеснот. Візантійський золотий хрест був зображений на гербі Новоград-Волинського повіту Волинської губернії, у складі якого перебували землі територіальної громади.

Срібне поле символізує відкритість і чистоту помислів місцевих жителів, надію на світлу долю, а також полотно, яке здавна ткали жінки краю з місцевої сировини — льону, широко знаного у світі як поліський шовк.

Три червоні квітки зображені в стилі української народної вишивки «хрестик» символізують квітуче життя, зв'язок поколінь, шанування народних традицій, заняття місцевого населення декоративно-прикладним та ужитковим мистецтвом, а також три села — Мокляки, Кам'яногірка, Аполлонівка, які входять до складу територіальної громади.

Герб обрамлений декоративним картушем та увінчаний золотою сільською короною з п'яти колосків.

Прапор

Прапор Мокляківської територіальної громади має вигляд квадратного полотнища, горизонтальні смуги якого – синя, жовта, біла, жовта, зелена, розміщені зверху донизу і мають співвідношення 5:1:4:1:5.

На білій смузі розташовані вряд три червоні восьмипелюсткові квітки в стилі української народної вишивки «хрестик».

Кольорова гама і композиція прапора, в основному, наслідує кольори і композицію герба: синій колір є символом води, чистого повітря та мирного неба, символом чистоти й краси рідного краю; жовтий колір символізує хліборобство, славу й достаток; зелений – багату природу Поліського краю, радість, здоров'я, торжество життя; білий – щирість та відкритість, чистоту помислів, надію на світлу долю; червоний – героїзм поколінь і боротьбу за кращу долю, кров, пролиту на полі бою, щирі і сильні почуття, любов до рідної землі, славу і безсмертя.

Три квітки вряд символізують три квітучі села територіальної громади — Мокляки, Аполлонівку, Кам'яногірку, давні народні традиції і ремесла, які передаються з покоління в покоління

- Автор — БАРГИЛЕВИЧ Яніна Вікторівна, випускниця Степанівської загальноосвітньої школи I-III ступенів (1984 р.), художник фаянсового заводу, проживає в с. Кам'яний Брід Баранівського району Житомирської області.
- Геральдично-вексилологічна експертиза проектів герба та прапора надана Українським геральдичним товариством (м. Львів) 12 червня 2013 року, №94.
- Символи затверджено рішенням двадцять першої сесії Мокляківської сільської ради шостого скликання №136 від 7 серпня 2013 року.

Неділищенська

територіальна громада

Неділещенська сільська рада утворена 1929 року. До складу територіальної громади сільської ради входять: село Неділище — адміністративний центр (592 особи), село Бастова Рудня (264 особи), село Шевченкове (133 особи).

Герб

Головною ідеєю герба є відображення історичного минулого і сьогодення, природно-географічних, економічних та культурних особливостей населених пунктів, що входять до складу територіальної громади.

Герб має вигляд іспанського геральдичного щита, заокругленого знизу перетятого срібною смужкою з хвилястою синьою лінією, що співвідноситься до висоти герба 1:12.

Співвідношення між частинами герба — 3:1:3.

У центрі верхнього поля синього кольору повернений геральдично направо — срібний соловей, що співає на золотій гілці лавру, перев'язаній стрічками, що вільно спадають до низу: червона справа, золота по центру, зелена зліва.

Посередині нижнього поля на зеленому тлі золотий сніп пшениці, нахилений вліво.

Синій колір верхнього поля символізує чисте мирне небо, красу, духовну велич.

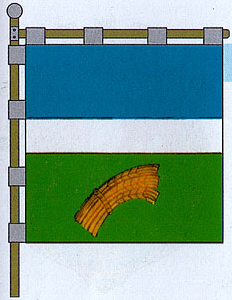
Срібний соловейко на золотій лавровій гілці з стрічками уособлює українську народну пісню та її видатну виконавицю Ніну Митрофанівну МАТВІЄНКО — Героя України, народну артистку України, уродженку с. Неділище, багаті народні традиції, що передаються з покоління в покоління.

Стрічки – це атрибути національного жіночого головного убору, вінка. Вони символізують села Неділище, Бастова Рудня, Шевченкове, що входять до складу територіальної громади.

Срібна смуга з хвилястою лінією символізує міць і силу, а також місцеву річку Уж.

Золотий сніп на зеленому полі — це символ хліборобської праці, багатства і достатку, славних трудових звитяг земляків, щедрої Поліської землі.

Щит обрамлений золотим декоративним картушем, увінчений золотою сільською короною з п'яти колосків.

Прапор

Прапор Неділищенської територіальної громади — квадратне полотнище, горизонтально поділене зверху донизу на три частини, що співвідносяться 3:1:3.

Верхня частина прапора — синя, середня — біла, нижня — зелена із зображенням золотого хлібного снопа по центру.

Кольорова гама прапора символізує: синій — мирне безхмарне небо, красу і духовну велич; білий — міць і чистоту, щирість і відкритість; зелений — багатство природи, Полісся, силу, здоров'я, торжество життя.

Хлібний сніп — символ хліборобства, достатку, згуртованості жителів територіальної громади.

- Автор — ВОЛОШИНА Ніна Павлівна, випускниця Неділищенської середньої школи (1955 р.), працювала заступником директора Неділищенської загальноосвітньої школи I-II ступенів з навчально-виховної роботи, відмінник народної освіти СРСР (1985 р.), ветеран праці, проживає в м. Кам'янець-Подільський Хмельницької області.
- Геральдично-вексилологічна експертиза проектів герба та прапора надана Українським геральдичним товариством (м. Львів) 23 квітня 2013 року, №65.
- Символи затверджено рішенням двадцять другої сесії Неділищенської сільської ради шостого скликання №147 від 13 серпня 2013 року.

Осівська

територіальна громада

Осівська сільська рада утворена 1923 року. До складу територіальної громади сільської ради входять: село Осівка — адміністративний центр (382 особи), село Льонівка (45 осіб), село Чміль (213 осіб).

Герб

Головна ідея герба — відображення історичних, природничих та економічних особливостей територіальної громади.

Герб має форму заокругленого іспанського геральдичного щита, перетятого по горизонталі на дві частини, співвідношенням 2:1.

У верхній частині, на пурпуровому полі, по центру розміщено срібну гілку верби, на якій співає срібний соловей, повернений геральдично вправо.

Пурпурова барва символізує любов, мужність та справедливість, відображає історичні особливості території: приналежність краю в давнину до Київської землі, згодом — до Волині, героїзм наших земляків.

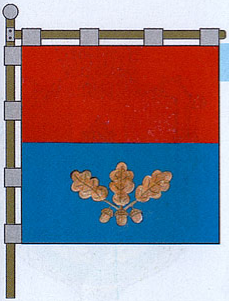
Гілка верби — один із символів України, а також це жіночий символ Світового дерева, уособлення таємничої сили жінки, плодючості й материнства. Це дерево пов'язане з водою, отже, символізує здоров'я і життя. Посвячені вербові гілки у Вербну неділю використовуються і нині як оберіг.

Срібний соловей символізує красу природи, традиції жителів сіл. Соловей пов'язаний з історичним минулим села, з його назвою. До початку XX століття село Осівка мало назву «Солов'е».

У нижній частині щита, на синьому полі, по центру, три з'єднані золоті листки дуба з жолудями, які символізують три населені пункти — села Осівку, Льонівку, Чміль, що входять до складу територіальної громади, та великі лісові масиви, що займають понад 60 відсотків території сільської ради, вікові діброви та багаті природні ресурси.

Синій колір символізує чисте повітря та мирне небо, вірність, добру славу, красу, уособлює місцеву річку Пергу та щедрі водні ресурси, якими багата територія.

Герб обрамлює золотий декоративний картуш, який увінчує сільська золота корона.

Прапор

Прапор Осівської територіальної громади — квадратне полотнище, яке поділене горизонтально на дві частини, співвідношенням 1:1.

Верхня частина прапора — пурпурова, нижня — синя, на якій по центру зображено три з'єднані золоті листки дуба з жолудями — один із символів герба.

Кольорова гама прапора символізує: пурпуровий — символ хоробрості, славного історичного минулого, належність краю в давнину до Київської землі, згодом — до Волині; синій — уособлює місцеву річку Пергу, характеризує щедрі водні ресурси, символізує чесність, вірність та красу.

- Автор — ДЕМИДЕНКО Микола Васильович, випускник Осівської загальноосвітньої школи I-II ступенів (1963 р.), директор Осівської загальноосвітньої школи I-II ступенів, проживає в с. Осівка.
- Геральдично-вексилологічна експертиза проектів герба та прапора надана Українським геральдичним товариством (м. Львів) 11 березня 2013 року, №43.
- Символи затверджено рішенням двадцятої сесії Осівської сільської ради шостого скликання №129 від 21 березня 2013 року.

Підлубівська

територіальна громада

Підлубівська сільська рада утворена 1923 року. До складу територіальної громади сільської ради входять: село Підлуби — адміністративний центр (1404 особи), село Нитине (109 осіб).

Герб

Головна ідея герба — відображення історичних, економічних та природничо-географічних особливостей територіальної громади.

Герб має вигляд щита, розтятого золотим стовпом на червоне і синє поля.

На золотому стовпі — дуб з чорним стовбуром і зеленою кроною.

На зеленій основі — два покладені навхрест дубові листки.

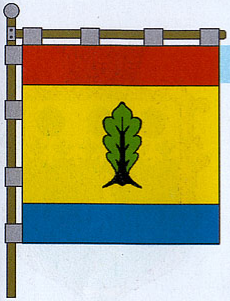
Праве поле червоного кольору — це символ історичної Поліської землі, символізує хоробрість і мужність мешканців села.

Золотий стовп символізує розвинене сільське господарство, символ сонця та хлібного поля, щирість, порядність і працьовитість місцевих мешканців, дуб із чорним стовбуром і зеленою кроною символізує першу історичну назву села — Піддубець, символ незалежності, мужності й віри в майбутнє.

Ліве поле синього кольору як символ води, якою багатий край, символізує річку Уборть, яка поділяє село на дві рівні частини, є втіленням чесності, вірності й духовності.

Основа герба зеленого кольору — символ надії, багатства, щедрості і достатку, дубові листки символізують лісові масиви краю.

Щит оточений декоративним картушем золотого кольору. Картуш увінчує золота сільська корона.

Прапор

Прапор села Підлуби являє собою квадратне полотнище, яке горизонтально поділене на три частини в співвідношенні 1:3:1. Верхня частина поля — червона, середня — жовта, нижня — синя.

У центрі полотнища на жовтому полі міститься дуб із чорним стовбуром і зеленою кроною, який символізує першу історичну назву села — Піддубець, символ незалежності, мужності й віри в майбутнє.

Кольорова гама прапора символізує: червоний — символ мужності, сміливості, славетного історичного минулого; жовтий — символ сонця, хлібного поля, надії і впевненості на краще майбутнє; синій — мирне безхмарне небо, багатство краю природною водою, символ краси й духовної величі.

- Автор — ЛАШЕВИЧ Сергій Казимирович, випускник Підлубівської середньої школи (1982 р.), ветеран військової служби, Підлубівський сільський голова, проживає в смт Ємільчине.
- Геральдично-вексилологічна експертиза проектів герба та прапора надана Українським геральдичним товариством (м. Львів) 23 квітня 2013 року, №63.
- Символи затверджено рішенням двадцять першої сесії Підлубівської сільської ради шостого скликання №190 17 травня 2013 року.

Рихальська

територіальна громада

Рихальська сільська рада утворена 1963 року. До складу територіальної громади сільської ради входять: село Рихальське — адміністративний центр (1162 особи), село Маринівка (100 осіб), село Мар'янівка (67 осіб), село Стара Гута (23 особи).

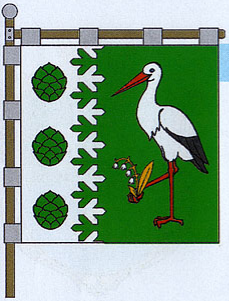

Герб

Герб Рихальської територіальної громади вписано у декоративний картуш, увінчаний золотою сільською короною, що свідчить про статус поселення.

У зеленому полі срібний лелека з чорним оперенням і червоним дзьобом та лапами, у правій лапі він тримає конвалію із золотим стеблом і листками та срібними квітками, у відтятій ялинопагоноподібно срібній главі три зелені шишки хмелю в один ряд.

Лелека і конвалія є представниками місцевої фауни і флори, вони символізують Поліський регіон, у якому розташоване село. Зелений колір і специфічне ділення щита означають розташування села Рихальське поряд з густими лісами. Три шишки хмелю вказують на поширене тут вирощування цієї культури. Срібне поле символізує щирість, порядність і працьовитість місцевих мешканців.

Прапор

Прапор Рихальської територіальної громади: квадратне полотнище, розділене вертикально ялинопагоноподібно (середня лінія проходить на відстані в 1/3 ширини прапора від древка) на білу і зелену частини.

На білому фоні три зелені шишки хмелю, на зеленому — білий лелека з чорним опереннням і червоним дзьобом та лапами, у правій лапі він тримає конвалію з жовтим стеблом і листками та білими квітками.

- Автор — ГРЕЧИЛО Андрій Богданович, доктор історичних наук, голова Українського геральдичного товариства, провідний науковий співробітник Інституту української археографії та джерелознавства ім. М.С. ГРУШЕВСЬКОГО Національної академії наук України, проживає в м. Львів.
- Геральдично-вексилологічна експертиза проектів герба та прапора надана Українським геральдичним товариством (м. Львів) 21 вересня 2002 року.
- Символи затверджено рішенням третьої сесії Рихальської сільської ради четвертого скликання від 18 жовтня 2002 року.

Руднє-Іванівська

територіальна громада

Руднє-Іванівська сільська рада утворена 1923 року. Село Рудня-Іванівська — адміністративний центр (969 осіб).

Герб

Головна ідея герба — відображення історичних, економічних та природничо-географічних особливостей села Рудня-Іванівська.

Герб має вигляд щита, заокругленого знизу, перетятого по горизонталі на дві частини.

У верхньому зеленому полі, біля срібної брили руди (праворуч) стоїть таке ж оленя (ліворуч), у нижньому синьому полі — золотий кленовий листок.

Зелений колір верхнього поля символізує життя, достаток і здоров'я, а також поліську землю, багату лісами та рослинністю.

Срібна брила руди, вказує на походження назви села Рудня-Іванівська, на території якого здавен видобували болотну руду для виплавлення заліза.

Срібне оленя — символ багатого тваринного світу навколишніх лісів.

Синє поле символізує чисте, мирне небо та річку Уборть, яка протікає через село.

Золотий кленовий листок — символ храмового свята села — Трійці та місцевого Свято-Троїцького храму.

Щит оточений декоративним картушем золотого кольору. Картуш увінчує золота корона з п'яти колосків пшениці.

Прапор

Прапор Руднє-Іванівської територіальної громади являє собою квадратне полотнище розділене по горизонталі на дві рівновеликі частини зеленого та синього кольору.

На зеленому верхньому полі від древка розміщено срібну брилу та срібне оленя, повернуте до неї від зовнішньої сторони прапора.

На синьому нижньому полі по центру покладено золотий кленовий листок ніжкою донизу.

Кольорова гама та символіка прапора повторює кольорову гаму та символіку герба територіальної громади.

- Автор – ДІДУС Олександр Дмитрович, випускник Руднє-Іванівської середньої школи (1977 р.), Руднє-Іваніський сільський голова, проживає в с. Руднє-Іванівська.
- Геральдично-вексилологічна експертиза проектів герба та прапора надана Українським геральдичним товариством (м. Дніпропетровськ) 25 березня 2014 року, №25.
- Символи затверджено рішенням тридцять сьомої сесії Руднє-Іванівської сільської ради шостого скликання від 17 червня 2014 року.

Рясненська

територіальна громада

Рясненська сільська рада утворена 1926 року. До складу територіальної громади сільської ради входять: село Рясне — адміністративний центр (339 осіб), село Кам'янка (325 осіб), село Хотиж (26 осіб).

Герб

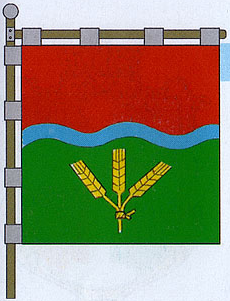
Герб має форму іспанського геральдичного щита, заокругленого знизу, перетятого срібною хвилястою лінією, яка розділяє герб на дві частини.

У верхній частині щита на червоному полі, по центру, на зеленому пагорбі срібний силует Рясненської Церкви Святої Параскеви з трьома золотими банями і хрестами, яка була побудована наприкінці XVIII століття. Це пам'ятка архітектури державного значення, символ територіальної громади, її гордість, берегиня від зла, негод, свідчення духовності людей. Червоний колір поля символізує мужність, сміливість, приналежність території до історичної Київської землі та Волині.

Срібна хвиляста лінія, що поділяє герб на дві частини — символ річки Уж, яка протікає по землях територіальної громади.

У нижній частині щита на зеленому полі, що символізує надію і відродження, а також розвинуте сільське господарство, природу Полісся, три золоті колоски пшениці — символ мирної праці, хліборобства і достатку. Три колоски символізують також три села — Рясне, Кам'янку, Хотиж, які входять до складу територіальної громади.

Щит оточений декоративним картушем золотого кольору. Картуш увінчує золота сільська корона.

Прапор

Прапор Рясненської територіальної громади — квадратне полотнище, горизонтально поділене на дві рівні частини хвилястою голубою лінією завширшки в 1/12 сторони полотнища. Верхня частина прапора червона, нижня — зелена.

На нижній частині по центру три жовті колоски пшениці, зв'язані в пучок, що повторює графічний елемент герба територіальної громади.

Кольорова гама прапора символізує: червоний — символ мужності, сміливості, славетного історичного минулого, приналежності території до історичної Київської землі та Волині; зелений — символ Поліського краю, достатку і природних особливостей розташування сіл; голубий — символізує щедрі водні ресурси; жовтий — символ сонця та хлібного поля.

- Автори — КИРИЛЕНКО Михайло Максимович, уродженець села Кам'янка, випускник Білківської середньої школи (1959 р.), працював вчителем української мови і літератури Рясненської загальноосвітньої школи I-II ступенів, ветеран праці, проживає в с. Білка.
- Геральдично-вексилологічна експертиза проектів герба та прапора надана Українським геральдичним товариством (м. Львів) 19 березня 2013 року, №42.
- Символи затверджено рішенням сімнадцятої сесії Рясненської сільської ради шостого скликання від 14 червня 2013 року.

Сербівська

територіальна громада

Сербівська сільська рада утворена 1923 року. До складу територіальної громади сільської ради входять: село Серби — адміністративний центр (494 особи), село Вільшанка (15 осіб), село Зосимівка (39 осіб), село Нові Серби (53 особи), село Старі Серби (3 особи).

Герб

Головна ідея герба — відображення історичних, економічних та природничо-географічних особливостей населених пунктів Сербівської тириторіальної громади.

Герб має вигляд щита, розтятого і перетятого срібним хрестом на постаменті в основі, символом християнської віри, яку в більшості, сповідують місцеві жителі.

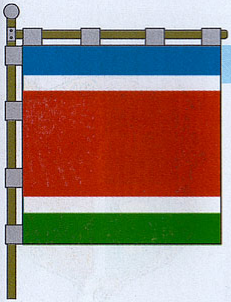
Праве верхнє поле червоного кольору символізує приналежність регіону спершу до Київської землі, а потім до Волині, пам'ять про тривалу боротьбу за свободу і незалежність нашого народу, славне історичне минуле. В його центрі золота старослов'янська декоративна велика літера «С», орнаментована рослинними елементами, увінчана символічною короною з 5 колосків, які символізують 5 сіл територіальної громади: Серби, Нові Серби, Зосимівка, Вільшанка, Старі Серби, а також розвинуте хліборобство. Також корона вказує на те, що тривалий час село Серби було волосним центром.

Верхнє ліве поле синього кольору, який символізує місцеві водні ресурси, є втіленням чесності, вірності, чистоти, краси, ніжності, духовної величі.

Нижнє праве поле зеленого кольору вказує на лісові масиви та лісове господарство (половину території Сербівської сільської ради покривають ліси), символізує надію, багатство, щедрість і достаток, вічне життя.

Нижнє ліве поле червоного кольору, у центрі якого сонце з променями — давній символ східних слов'ян, одне з літописних племен яких — древляни, що проживали у нашому краї. Також сонце символізує могутність, життєдайність, добро, багатство, силу, тепло і світло, а сонячні промені — безхмарне життя та надію на краще майбутнє.

Щит обрамлений декоративним золотим картушем, який увінчує золота корона з п'яти колосків.

Прапор

Прапор Сербівської територіальної громади — квадратне полотнище, горизонтально поділене на п'ять частин розміщених зверху донизу у співвідношенні сторін 2:1:6:1:2 відповідно синього, білого, червоного, білого і зеленого кольору.

Кольорова гама прапора повторює основні кольори герба і символізує: синій — мирне безхмарне небо, багатство краю природніми водоймами, красу й духовну велич; білий — чистоту і благородність наших земляків; червоний історичну Волинь, зелений — Поліський край, достаток і природні особливості розташування сіл територіальної громади.

- Автор — ЗАПОРОЖЕЦЬ Геннадій Васильович, випускник Великоцвілянської середньої школи (1990 р.), директор Сербівської загальноосвітньої школи I-III ступенів, проживає в с. Серби.
- Геральдично-вексилологічна експертиза проектів герба та прапора надана Українським геральдичним товариством (м. Львів) 12 травня 2013 року, №82.
- Символи затверджено рішенням дев'ятнадцятої сесії Сербівської сільської ради шостого скликання №125 від 14 травня 2013 року.

Сербо-Слобідська

територіальна громада

Сербо-Слобідська сільська рада утворена 1929 року. До складу територіальної громади сільської ради входять: село Сербо-Слобідка — адміністративний центр (470 осіб), село Яблунівка (374 особи).

Герб

Головна ідея герба — відображення історичних, економічних та природничо-географічних особливостей населених пунктів Сербо-Слобідської територіальної громади.

Герб має вигляд щита, розтятого і перетятого срібним хрестом.

У правому, верхньому полі синього кольору, що символізує чистоту, шляхетність, водні ресурси, якими багатий край, а також чисте повітря і мирне небо, лелека, що летить, повернутий вліво. Він символізує щастя, добробут і затишок в домі, природу Поліського краю. Вільний птах лелека, що вільно ширяє в небі, уособлює волю, свободу. Саме від слова «свобода» (колись слобода — вільне поселення) походить назва села Сербо-Слобідка — адміністративного центру територіальної громади.

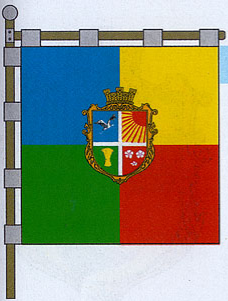
На лівому верхньому, золотому полі сонце — головне джерело світла й тепла, символ знання, справедливості, милосердя. Промені сонця символізують безхмарне життя та надію на краще майбутнє.

У правому нижньому полі зеленого кольору — золотий сніп пшениці. Зелена барва символізує Поліський край, його самобутню природу та життєдайну силу. Сніп пшениці — це символ родючості, землеробства та животворної сили, основою яких є згуртована праця жителів територіальної громади, що творять справжні дива.

У нижньому лівому полі червоного кольору — три срібні квітки яблуні, розташовані трикутником, вершиною донизу. Червоний колір символізує належність території в минулому до Київської землі та Волині, хоробрість і мужність наших земляків, історію довгої боротьби за свободу, мир і незалежність. Квіти яблуні — символ вічної материнської любові, вічної надії, чистоти почуттів. Від слова «яблуня» походить назва одного з сіл територіальної громади — Яблунівка.

Срібний хрест — це символ віри, духовності, шанування християнських цінностей.

Щит оточений декоративним картушем золотого кольору з ягодами калини, що символізує безсмертя роду. Калина — український символ, позачасового єднання народу: живих з тими, хто відійшов в потойбіччя, і тими, котрі ще чекають на своє народження. На Поліссі кущ калини росте біля кожної хати. Картуш увінчує золота сільська корона.

Прапор

Прапор Сербо-Слобідської територіальної громади — квадратне полотнище, поділене вертикально і горизонтально на чотири рівні частини. Права верхня частина поля голуба, ліва верхня — жовта, права нижня — зелена, нижня ліва — червона.

У центрі полотнища поверх усього міститься герб територіальної громади з картушем і короною співвідношенням до сторони прапора 1:3.

Кольорова гама прапора символізує: червоний — символ мужності, сміливості, славетного історичного минулого; синій — мирне безхмарне небо, багатство краю природною водою, символ краси й духовної величі; зелений — символ Поліського краю і природних особливостей розташування громади, неперервності життя; жовтий — символ сонця, хлібної ниви, достатку, надії і впевненості на краще майбутнє.

- Автор — КОПАЧ Софія Миколаївна, випускниця Сербо-Слобідської неповної середньої школи (1965 р.) Андрієвицької середньої школи (1967 р.), вчитель Новоград-Волинської художньої школи, проживає в м. Новоград-Волинський.
- Геральдично-вексилологічна експертиза проектів герба та прапора надана Українським геральдичним товариством (м. Львів) 9 березня 2013 року, №62.
- Символи затверджено рішенням двадцять четвертої сесії Сербо-Слобідської сільської ради шостого скликання №94 від 10 червня 2013 року.

Сергіївська

територіальна громада

Сергіївська сільська рада утворена 1924 року. До складу територіальної громади сільської ради входять: село Сергіївка — адміністративний центр (230 осіб), село Запруда (186 осіб).

Герб

Головна ідея герба — відображення історичного та сучасного життя територіальної громади.

Герб має форму іспанського щита, перетятого на дві рівні частини, поверх яких по центру розміщено малий щит, висота якого у співвідношенні до великого щита 1:2.

У верхньому синьому полі розміщені симетрично дві сосни, золотого кольору, які символізують села Сергіївку і Запруду, об'єднані в територіальну громаду. В нижньому золотому полі зображена голова дикого кабана чорного кольору, що символізує рішучість, мужність, героїзм, багату на фауну природу Поліського краю.

Села оточує великий масив лісу Жужельського й Глумчанського лісництва. Тому з давніх-давен місцеві жителі займались полюванням. Цей старовинний промисел і сьогодні залишився в селах поширеним.

На малому щиті зеленого кольору розміщені спрямовані вгору три золоті колоски пшениці, які відображають зайнятість населення землеробством та багату на флору місцеву природу.

На гербі присутня гама трьох кольорів: синій, жовтий та зелений, які символізують небо, сонце та землю.

Герб обрамлений декоративним картушем, який увінує золота сільська корона.

Прапор

Прапор Сергіївської територіальної громади являє собою квадратне полотнище, розділене вертикально навпіл.

Від древка поле синього кольору, що символізує мирне небо та чисте повітря. Ліве поле від краю — жовтого кольору, що символізує сонце, здоров'я, панування духовного життя і процвітання.

По центру прапора розміщено центральний елемент герба територіальної громади — щит зеленого кольору з трьома золотими колосками пшениці, які символізують мирну працю та достаток. Висота щита рівна 1/2 сторони прапора.

Зелений колір зображений на прапорі, символізує землю, ліси, рослинність та родючість.

- Автори:

  КУЛАНДІН Юрій Миколайович, випускник Київського державного інституту декоративно-прикладного мистецтва імені Михайла БОЙЧУКА, ювелір-модельєр, проживаю в м. Київ;

  БОНДАРЧУК Раїса Михайлівна, випускниця Сергіївської загальноосвітньої школи І-ІІ ступенів (1993 р.), завідуюча клубом, проживає в с. Сергіївка.

- Геральдично-вексилологічна експертиза проектів герба та прапора надана Українським геральдичним товариством (м. Львів) 11 березня 2013 року, №39.

- Символи затверджено рішенням двадцять першої сесії Сергіївської сільської ради шостого скликання №166 від 15 квітня 2013 року.

Середівська

територіальна громада

Середівська сільська рада утворена 1923 року. До складу територіальної громади сільської ради входять: село Середи — адміністративний центр (894 особи), село Покощеве (113 осіб), село Садки (210 осіб).

Герб

Головна ідея герба — відображення історичних, економічних та природничо-географічних особливостей населених пунктів Середівської територіальної громади.

Герб має вигляд іспанського геральдичного щита зеленого кольору заокругленого знизу, на якому у верхній частині три золоті яблука, що звисають з гілки, по центру золотий бик геральдично повернений вправо, в основі — три срібляcті хвилясті лінії, розташовані горизонтально одна над одною, охоплені срібною аркоподібною півшестернею.

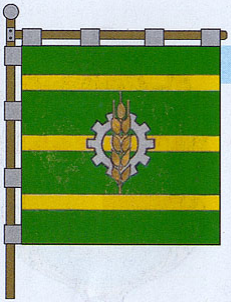
Зелений колір щита символізує Поліський край, багатство і розмаїття місцевої природи.

Три золоті яблука, що звисають з гілки, символізують три села, що входять до складу територіальної громади: Середи, Садки, Покощеве, садівництво, мирну працю, достаток.

Золотий бик символізує силу, працьовитість, терпіння, родючість землі та розвинене тваринництво.

Три срібні хвилясті лінії — це три місцеві річки: Бересток, Буда та Неуш, а срібна півшестерня вказує на механізацію сільськогосподарського виробництва.

Щит обрамлений декоративним бронзовим бароковим картушем, що увінчаний бронзовою короною з п'яти колосків.

Прапор

Прапор Середівської територіальної громади — квадратне полотнище зеленого кольору, горизонтально поділене на чотири частини трьома жовтими смугами. Співвідношення висоти середніх і крайніх зелених смуг до жовтої — 2,5 : 2 : 1.

Поверх усього всередині полотнища біла шестерня з накладеним на неї вертикально по центру жовтим пшеничним колосом, простягнутим догори від нижньої до верхньої жовтих смуг.

Колос з шестернею — це символи розвиненого сільського господарства, мирної праці, три жовті смуги означають три села, що входять до складу територіальної громади.

Кольорова гама прапора символізує: зелений — Поліський край, його багату природу, надію на гідне майбутнє, всеперемагаючу силу життя; жовтий — радісне життя під незгасаючим сонцем, щедрі хлібні лани, багатство і достаток, заможну громаду; білий — миролюбність, відвертість, шляхетність і чистоту.

- Автор — СЕРПУТЬКО (ПАЛЮХ) Ірина Володимирівна, випускниця Середівської загальноосвітньої школи (2003 р.), завідуюча дошкільно-навчального закладу «Веселка» (2004-2011 рр.), село Середи, з 2011 року — методист відділу освіти Ємільчинської райдержадміністрації, проживає в смт Ємільчине.
- Геральдично-вексилологічна експертиза проектів герба та прапора надана Українським геральдичним товариством (м. Львів) 17 червня 2013 року, №97.
- Символи затверджено рішенням двадцять сьомої сесії Середівської сільської ради шостого скликання від 22 жовтня 2013 року.

Симонівська

територіальна громада

Симонівська сільська рада утворена 1923 року. До складу територіальної громади сільської ради входять: село Симони — адміністративний центр (560 осіб), село Брідок (49 осіб), село Червоний Бір (5 осіб).

Герб

Головна ідея герба — відображення історичних, економічних та природничо-географічних особливостей Симонівської територіальної громади.

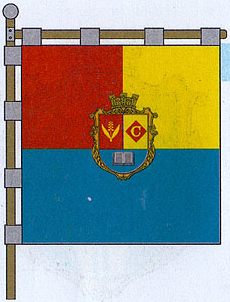
Герб має вигляд щита, розтятого на три частини.

У правій верхній частині щита на червоному полі, що є символом історичної Поліської землі, уособленням любові, мужності та великодушності, зображено золоту квітку конвалії. Вона символізує Поліський регіон, у якому розташоване село, уособлює місцеву флору.

У лівій верхній частині щита на золотому полі, що вказує на розвинуте сільське господарство, є символом сонця та хлібного поля, зображено червоний ромб, що означає багатство краю на щедрі поклади природних копалин, зокрема — граніту. На тлі ромба розміщений золотий символічний знак «С», що символізує, за легендою, перших жителів села братів Симонів, які видобували і плавили руду та в честь яких було названо село.

В основі щита на синьому тлі, що символізує мирне небо і характеризує щедрі водні ресурси, зображено розкриту книгу, яка вказує на наявність школи в селі, а також високу освіченість жителів громади.

Щит оточено декоративним картушем золотого кольору. Картуш увінчує золота сільська корона.

Прапор

Прапор Симонівської територіальної громади являє собою квадратне полотнище, яке поділене на три частини. Права верхня частина поля червона, ліва верхня — жовта, а в основі — синя.

У центрі полотнища поверх усього міститься герб територіальної громади з картушем та короною, висота якого становить 1/3 сторони прапора.

Кольорова гама прапора символізує: червоний — символ мужності, сміливості, славетного історичного минулого; жовтий — символ сонця, хлібного стиглого поля, надії і впевненості на краще майбутнє; синій — мирне безхмарне небо, багатство краю природною водою, символ краси й духовної величі.

- Автори:

  БОРИМСЬКИЙ Віктор Іванович, заступник директора з виховної роботи Симонівської загальноосвітньої школи I-III ступенів, проживає в с. Симони;

  РАДЧУК Таїсія Миколаївна, випускниця Симонівської середньої школи (1995 р.), директор Симонівської загальноосвітньої школи I-III ступенів, проживає в с. Симони.

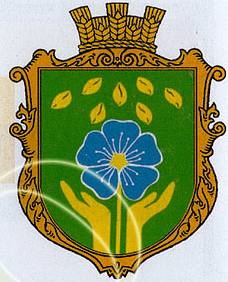
- Геральдично-вексилологічна експертиза проектів герба та прапора надана Українським геральдичним товариством (м. Львів) 26 липня 2013 року, №115.

- Символи затверджено рішенням тридцять третьої сесії Симонівської сільської ради шостого скликання №179 від 20 серпня 2013 року.

Сімаківська

територіальна громада

Сімаківська сільська рада утворена 1923 року. До складу територіальної громади сільської ради входять: село Сімаківка — адміністративний центр (513 осіб), село Зорянка (7 осіб), село Михайлівка (70 осіб).

Герб

Головна ідея герба — відображення духу і особливостей Сімаківської територіальної громади.

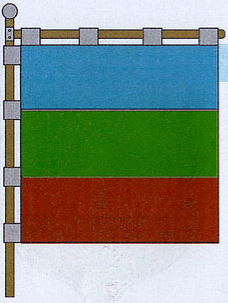
Герб має вигляд щита з зеленим тлом, що є символом Полісся і підкреслює багату природу краю, розвинуте сільське та лісове господарство.

У верхній частині щита симетрично центру зображені сім зерен пшениці, розміщені в два ряди півколами, у верхньому ряду — чотири, в нижньому — три. Зерна мають золотий колір з чорними прожилками. Зерна символізують сім окремих хуторів, що були об'єднанні в єдине село Сімаківку. Золотий колір означає символ сонця та хлібного поля, виступає як свідчення добробуту та щедрості мешканців цих хуторів, що і стали основою для розвитку села. Чорний колір — символ печалі за особливим місцевим українським колоритом, давніми традиціями і долями людей, які були зруйновані за зміни порядків і влади.

У центральній частині щита розміщена велика квітка льону, з золотою серединою, синіми пелюстками, зі срібними прожилками і в срібному оточенні. Квітка розташована на золотому стеблі, що розмішено вертикально, з середини нижньої дуги щита до його центру. Квітка льону відображає досягнення мешканців у галузі льонарства. Ланковій льонарів села Сімаківка САУХ Єфросинії Архипівні присвоєно звання Героя Соціалістичної Праці. Синій колір символізує красу краю, ніжність сердець і духовну велич людей. Срібний підкреслює благородство наших предків та теперішніх людей, вказує на їхню працьовитість, порядність і чесність. Золота серцевина означає, що в основі всього лежить духовне: віра, справедливість, милосердя та християнські добродіяння.

У нижній частині щита симетрично з обох боків від стебла, нагадуючи листя, золотим кольором, зображено руки. Золоті руки безпосередньо підкреслюють цінність кожної людини, її невтомної праці та боротьби, що зберігає і охороняє духовні цінності та постійно приносить достаток своєму дому, селу, Україні.

Щит оточений декоративним картушем золотого кольору. Картуш увінчує золота сільська корона.

Прапор

Прапор Сімаківської територіальної громади являє собою квадратне полотнище із трьох розташованих зверху донизу рівновеликих горизонтальних смуг блакитного, зеленого та коричневого кольору.

Кольорова гама прапора, в основному, відображає і символізує колористику герба: блакитний колір – знак льону, доброго плоду у селі, символ людини, яка виросла і стала добрим насінням своєї землі; зелений – паростки рослин, які тільки проростають (малі діти землі); коричневий – зорана земля, яка є матір'ю, і дає життя всьому живому.

- Автори:

  ГОЛОВАТЮК Лідія Олексіївна, студентка п'ятого курсу Національної академії образотворчого мистецтва і архітектури, проживає в м. Київ;

  СКИБА Петро Володимирович, випускник Андрієвицької середньої школи (1973 р.), ветеран військової служби, полковник запасу, проживає в м. Рівне.
- Геральдично-вексилологічна експертиза проектів герба та прапора надана Українським геральдичним товариством (м. Львів) 20 вересня 2013 року, №132.
- Символи затверджено рішенням двадцять четвертої сесії Сімаківської сільської ради шостого скликання №42 від 6 грудня 2013 року.

Степанівська

територіальна громада

Степанівська сільська рада утворена 1923 року. До складу територіальної громади сільської ради входять: село Степанівка — адміністративний центр (978 осіб), село Ганнівка (33 особи), село Королівка (163 особи), село Лебідь (3 особи).

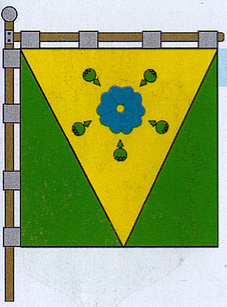
Герб

Герб має вигляд іспанського геральдичного щита заокругленого знизу, горизонтально розділеного на дві частини з співвідношенням верхньої до нижньої 2:1.

У верхньому полі на золотому тлі по центру синя квітка льону зіркоподібно вершиною донизу оповита зеленими насінними коробочками льону.

В нижній частині на зеленому тлі чотири золоті дубові листки (середні менші, крайні більші), з'єднані в пучок, симетрично спрямовані від центру нижньої основи вверх.

Синя квітка, оповита зеленими насінними коробочками льону характеризує розвиток місцевого сільського господарства, де найбільших результатів було досягнуто в льонарстві. Дубове листя відображає великі площі територіальної громади, які займають ліси і вказує на розвиток лісового господарства. Чотири з'єднані дубові листки також символізують чотири населенні пункти територіальної громади.

Прапор

Прапор Степанівської територіальної громади являє собою квадратне зелене полотнище на якому з верхнього краю до середини нижнього краю відходить жовтий клин, на якому синя квітка льону оповита зеленими насінними коробочками льону.

Кольорова гама та основні символи прапора повторюють символіку та колористику герба.

- Автори:

  ЯРМОЛЕНКО Григорій Петрович, випускник Степанівської школи (1964 р.), архітектор Черкаського облвиконкому, проживає в м. Черкаси;

  ЛУГИНА Михайло Олексійович, випускник Степаніської загальноосвітньої школи I-III ступенів (1932 р.), Степанівський сільський голова, проживає в с. Степанівка;

  ЛУГИНА Ольга Миколаївна, випускниця Степаніської загальноосвітньої школи I-III ступенів (1992 р.), вчитель історії Степаніської загальноосвітньої школи I-III ступенів, проживає в с. Степанівка;

  ЯЦЕНКО Любов Іванівна, заступник директора з виховної роботи Степаніської загальноосвітньої школи I-III ступенів, проживає в с. Степанівка.

- Геральдично-вексилологічна експертиза проектів герба та прапора надана Українським геральдичним товариством (м. Львів) 3 грудня 2013 року, №149.
- Символи затверджено рішенням шістнадцятої сесії Степанівської сільської ради шостого скликання №158 від 16 травня 2013 року.

Тайківська

територіальна громада

Тайківська сільська рада утворена 1918 року. До складу територіальної громади сільської ради входять: село Тайки — адміністративний центр (364 особи), село Ілляшівка (34 особи), село Просіка (121 особа), село Старий Хмерин (7 осіб).

Герб

Головна ідея герба — відображення історичної, економічної та природничо-географічної особливостей населених пунктів Тайківської територіальної громади.

Герб має вигляд щита, поділеного діагоналями на чотири частини, що символізує чотири населених пункти: села Тайки, Просіка, Ілляшівка, Старий Хмерин, які входять до складу Тайківської територіальної громади. Срібний хрест, утворений діагональними смугами символізує перші вітряки, які з'явилися в місцевих селах на початку XIX століття і дали змогу селянам переробляти зерно на борошно механічним способом.

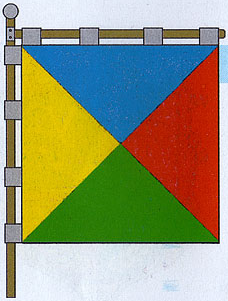
У верхній частині щита на синьому полі, що символізує чисте, мирне небо, знаходиться золоте сонце, яке символізує, за легендою, нове, світле і краще життя, до якого прагнули і на яке надіялись перші мешканці — засновники села, які були вимушені втікати від лихої долі. Вони жили потайки, від чого, за переказами, поселення одержало назву Тайки в першій половині XVIII століття.

У правій частині щита на золотому полі розміщено три сині квіточки льону. Вирощування льону тривалий час було поширеним в селах, оскільки цьому сприяють місцеві ґрунти і клімат.

У лівій частині щита на червоному полі, що символізує хоробрість, мужність, безстрашність мешканців села і є символом історичної Волинської землі, зображена срібна підкова, яка вказує на розвиток ремесел та ковальства зокрема. За повір'ям, підкова також символізує удачу, щастя і добробут, до чого прагнуть жителі територіальної громади.

У нижній частині на зеленому полі, що символізує багату природу краю, три золоті колоски — символ хліборобства та достатку.

Щит оточений декоративним картушем, який увінчує золота сільська корона.

Прапор

Прапор Тайківської територіальної громади — квадратне полотнище, яке поділене діагоналями на чотири частини. Верхня частина поля — синя, права — жовта, ліва — червона, нижня — зелена, що композиційно і колористично повторює композицію і кольорові барви герба територіальної громади.

Кольорова гама прапора символізує: синій — мирне, безхмарне небо, символ краси і духовної величі; жовтий — символ сонця, хлібного поля, надії і впевненості в краще майбутнє; червоний — символ історичної землі Волині, уособлює любов, мужність і великодушність; зелений — символ достатку, здоров'я і природних особливостей розташування територіальної громади.

- Автор — РОМАНЧУК Анастасія Сергіївна, випускниця Сербівської загальноосвітньої школи I-III ступенів (2008 р.), студентка четвертого курсу Житомирського інституту культури і мистецтв Національної академії наук України, проживає в м. Житомир.
- Геральдично-вексилологічна експертиза проектів герба та прапора надана Українським геральдичним товариством (м. Львів) 21 березня 2013 року, №43.
- Символи затверджено рішенням двадцятої сесії Тайківської сільської ради шостого скликання №111 від 22 березня 2013 року.

Усолусівська

територіальна громада

Усолусівська сільська рада утворена 1923 року. До складу територіальної громади сільської ради входять: село Усолуси — адміністративний центр (350 осіб), село Майдан (10 осіб), село Синявка (5 осіб).

Герб

Головна ідея герба — відображення історичних, економічних та природничо-географічних особливостей Усолусівської територіальної громади, жителі якої проживають в селах Усолуси, Майдан, Синявка.

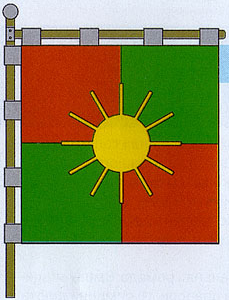
Герб має вигляд іспанського щита, розтятого і перетятого, у центрі якого вміщено золоте сонце з дванадцятьма променями. Сонце символізує світле і краще життя, до якого прагнуть, на яке надіються жителі громади. Золотий колір символ християнських добродіянь, віри, справедливості, милосердя і смиренності.

У правій верхній частині щита на червоному полі (колір козацтва, гербів Волині й сучасної Житомирщини) золотий хрест, який символізує давні традиції християнської духовності та підкреслює наявність в селі Усолуси православного храму Івана Богослова.

У лівій верхній частині щита символічний золотий знак «У» на зеленому полі символізує назву адміністративного центру територіальної громади — села Усолуси. З лівого боку знака «У» розміщені дугою три золоті восьмипроменеві зірки, які є символом постійності і виражають три села, жителі яких об'єдналися в територіальну громаду. Зелений колір підкреслює Поліський край, лісові масиви, поля, які оточують села.

У правій нижній частині щита на зеленому полі та у нижній лівій частині щита на червоному полі по одному колоску пшениці, які розміщені симетрично до лінії поділу полів. Колоски символізують зайнятість жителів сільським господарством. Червоний колір символізує славетне історичне минуле Поліської землі, мужність, сміливість, спогади про довгу боротьбу за свободу і незалежність трудолюбивого народу. Зелений колір символізує надію, щедрість і достаток.

Щит оточений декоративним картушем золотого кольору. Картуш увінчує золота сільська корона.

Прапор

Прапор Усолусівської територіальної громади являє собою квадратне полотнище, яке поділене на чотири частини. Права верхня частина поля червона, ліва верхня — зелена, права нижня — зелена, нижня ліва — червона.

У центрі полотнища вміщено жовте сонце з дванадцятьма променями (сонце з променями вписане в умовне коло діаметром 4/7 сторони прапора, сонце без променів — коло з діаметром 2/7 сторони прапора, ширина променя 1/43 сторони прапора). Сонце символізує світле і краще життя, до якого прагнуть, на яке надіються жителі громади.

Кольорова гама прапора символізує: червоний — символ мужності, сміливості, славетного історичного минулого, зелений — символ Поліського краю, надії, щедрості, достатку і природних особливостей розташування сіл, в яких проживають жителі територіальної громади.

- Автор — ДУДКО Анна Сергіївна, випускниця Усолусівської загальноосвітньої школи I-III ступенів (2013 р.), студентка другого курсу Київського Національного транспортного університету, проживає в м. Київ.
- Геральдично-вексилологічна експертиза проектів герба та прапора надана Українським геральдичним товариством (м. Львів) 26 лютого 2013 року, №34.
- Символи затверджено рішенням вісімнадцятої сесії Усолусівської сільської ради шостого скликання №111 від 14 березня 2013 року.

Від авторів ідеї та упорядників

Понад рік тривала творча діяльність сільських та селищних голів, педагогів, активістів і ентузіастів населених пунктів та вихідців з нашого краю, які нині проживають в різних куточках України і далеко за її межами над створенням місцевої символіки територіальних громад Ємільчинщини. Ідея створення символів об'єднала всі верстви населення. Над нею творчо працювало широке коло людей різного віку, серед яких були учні, студенти, науковці і активісти за різними спеціальностями.

У підсумку творчої діяльності кожна територіальна громада Ємільчинщини нині має свою неповторну символіку — герби та прапори. Ці символи дають уявлення про юридичний та економічний статус територіальних громад. В них мовою символів і кольорів відображено життя нашого Поліського краю таким, яким бачать і сприймають його сучасники і яке заповідають нащадкам.

За висновками геральдично-вексилологічної експертизи, наданої Українським геральдичним товариством (м. Львів), створена місцева символіка територіальних громад відповідає всім законам і правилам геральдики та історичним реаліям сучасності.

Щиро дякуємо за підтримку у створенні місцевої символіки колишньому голові Ємільчинської районної державної адміністрації ЗАБЕЛІ Леоніду Володимировичу, та колишньому голові Ємільчинської районної ради ЛІСОВОМУ Петру Сергійовичу, сільським, селищним головам та секретарям сільських, селищних рад:

Ємільчинської селищної — ФІЛОНЕНКУ Леоніду Івановичу (селищний голова), СОРОЦІ Валентині Іванівні (заступник селищного голови), ЗАГРИВІ Марії Іванівні (колишній секретар селищної ради), Яблунецької селищної ради — ІГНАТЮКУ Миколі Івановичу (колишній селищний голова), ЗІНЧЕНКО Олександру Юрійовичу та ЯЦЕНКО Оксані Вікторівні, Андрієвицької сільської ради — КАРПЕНКУ Олександру Володимировичу та КОВАЛЮ Ігорю Юрійовичу, Барашівської сільської ради — ЮЗЬКО Євдокії Іванівні та ПАЛАМАРЧУКУ Сергію Сергійовичу, Березівської сільської ради — ДЕНИСЮК Катерині Василівні та ВОЛОШИНІЙ Світлані Віталіївні, Березниківської сільської ради — ШНАЙДЕР Ользі Володимирівні та ШНАЙДЕР Олені Василівні, Бобрицької сільської ради — НАГОРНЮКУ Андрію Анатолійовичу та РУДЕНКО Наташі Миколаївні, Будо-Бобрицької сільської ради — ГОЛЯЧЕНКО Раїсі Іванівні та ЖУЛИНСЬКІЙ Діані Володимирівні, Варварівської сільської ради — КСЕНДЗУКУ Віталію Петровичу та ІГНАТЮК Ганні Максимівні, Великоглумчанської сільської ради — МОСІЙЧУКУ Віктору Андрійовичу та ШТИЛЬ Людмилі Олександрівні, Великоцвілянської сільської ради — ЛАКІЙЧУК Світлані Володимирівні та БАЗИЛЮК Світлані Гнатівні, Великояблунецької сільської ради — РАСЕНЧУКУ Миколі Миколайовичу та КУЧЕР Олені Миколаївні, Ганнопільської сільської ради — ШЕВЧУКУ Геннадію Григоровичу та БЕТКЕ Людмилі Дмитрівні, Зеленицької сільської ради — ПОПРОЦЬКОМУ Леоніду Яковичу та ЗАЇНЧКІВСЬКІЙ Олені Володимирівні, Киянської сільської

ради — СТЕЦЮК Надії Олександрівні (колишній сільський голова), КРИНИЦЬКОМУ Анатолію Миколайовичу та КРАВЧУК Надії Іванівні, Кочичинської сільської ради — ДІДУСУ Сергію Івановичу та КРИСЬКО Галині Степанівні, Кривотинської сільської ради — ТИЧИНІ Любові Андріївні та МУКОМЕЛ Олені Іванівні, Кулішівської сільської ради — ЛЕВЧЕНКУ Олександру Сергійовичу та ХОДОРОВСЬКІЙ Галині Андріївні, Малоглумчанської сільської ради — ШТИЛЬ Надії Григорівні та ШТИЛЬ Валентині Мартинівні, Медведівської сільської ради — РУДЕНКУ Сергію Артемовичу та ДАНИЛЬЧУК Галині Олександрівні, Миколаївської сільської ради — МИХАЛЬЧУКУ Григорію Петровичу та КОНДРАТЬЄВУ Петру Васильовичу, Мокляківської сільської ради — КОВАЛЕНКО Валентині Василівні та ОМЕЛЬЧЕНКО Олені Василівні, Неділищенської сільської ради — КРУПНИЦЬКОМУ Григорію Володимировичу та ДМИТРЕНКО Нелі Іванівні, Осівської сільської ради — КЛИМЧУК Галині Іванівні та ОСТАПЕНКО Ользі Петрівні, Підлубівської сільської ради — ЛАШЕВИЧУ Сергію Казимировичу та АВРАМЕНКО Світлані Василівні, Рихальської сільської ради — ЧИЖУ Миколі Дем'яновичу (колишній сільський голова) і ЯКУБОВІЙ Валентині Василівні (колишній секретар сільської ради), ШРОЛЮ Григорію Володимировичу та ЗАБЕЛІ Юлії Василівні, Руднє-Іванівської сільської ради — ДІДУСУ Олександру Дмитровичу та КЛЬОЦ Зої Іванівні, Ряшенської сільської ради — ГОРДІЄНКУ Вадиму Леонідовичу та ЗАХАРЧЕНКО Лідії Борисівні, Сербівської сільської ради — ЛЯШУКУ Віктору Васильовичу та МАЙСТРУКУ Віталію Сергійовичу, Сербо-Слобідської сільської ради — ЗАХАРЧЕНКУ Миколі Михайловичу та МАРТИНЕНКО Тетяні Василівні, Сергіївської сільської ради — САГАН Ларисі Григорівні та СУЙ Галині Андріївні, Середівської сільської ради — ПРИМАКУ Олександру Олександровичу та ВОЛОЩУК Галині Василівні, Симонівської сільської ради — ДЕНИСЮКУ Володимиру Андрійовичу та КІЧУК Любові Василівні, Сімаківської сільської ради — ЯЦЕНКУ Володимиру Васильовичу та ІВАНЕНКО Євгенії Сергіївні, Степанівської сільської ради — ЛУГИНІ Михайлу Олексійовичу та КОТ Наталії Йосипівні, Тайківської сільської ради — ВЛАСЮКУ Дмитру Федоровичу та СТЕПАНЮК Людмилі Олександрівні, Усолусівської сільської ради — ДУДКУ Сергію Петровичу та БОРДЮГ Галині Іванівні.

Разом з цим варто зазначити, що й без підтримки і належної участі творчих і небайдужих до долі свого краю громадян дане видання не побачило би світ. Висловлюємо слова вдячності за активну участь в творчій роботі зі створення сучасної символіки територіальних громад Ємільчинщини:

всім авторам і активним учасникам створення місцевої символіки:

голові ради ветеранів району Володимиру Йосиповичу ЯЦЕНКУ, редактору районної газети «НАРОДНА ТРИБУНА» Михайлу Андрійовичу МЕЛЬНИКУ, директору районного народного краєзнавчого музею Володимиру Віталійовичу ДВОРЕЦЬКОМУ, начальнику відділу освіти районної державної адміністрації Анатолію Васильовичу МАРЧУКУ та педагогам загальноосвітніх шкіл району, начальнику відділу культури районної державної адміністрації Ігорю Володимировичу ЄВТУШКУ та працівникам закладів культури.

Сподіваємося, що створена загальними творчими зусиллями сучасна місцева символіка буде слугувати подальшому згуртуванню мешканців територіальних громад, а ця книга стане добрим посібником у вихованні сучасних і майбутніх поколінь нашої славної Ємільчинщини.

Про авторів ідеї та упорядників

ВАЩУК Олександр Володимирович

Народився 2 січня 1959 року в селі Новий Милятин Буського району Львівської області. Навчався в Стрептівській восьмирічній та Великосілківській середній школах Кам'янко-Бузького району на Львівщині. У 1980 році закінчив історичний факультет Львівського державного університету ім. І. Франка.

Вся трудова діяльність нерозривно пов'язана з Ємільчинським районом Житомирської області. З 1980 по 1983 рік працював організатором позакласної та позашкільної виховної роботи середньої школи села Миколаївка, а з 1983 року — відповідальним секретарем районної організації товариства «Знання». В 1987-1988 рр. працював консультантом-методистом відділу пропаганди і агітації райкому Компартії України. З 1988 по 1992 рік був першим секретарем Ємільчинського райкому ЛКСМ України. З 1992 по 2000 рік — працював заступником директора з навчально-виховної роботи Ємільчинської загальноосвітньої школи №2.

Депутат районної ради третього, четвертого, п'ятого, шостого скликань. На посаду заступника голови районної ради обирався у 2000, 2002, 2006, 2010 роках.

В районній раді очолює комісії: з питань поновлення прав реабілітованих; з присудження премії районної ради та районної державної адміністрації ім. І.Ф. ПРОКОПЕНКА для особливо обдарованої молоді; з визначення переможців районних конкурсів «Моя заквітчана садиба» та на кращий санітарний стан і благоустрій території серед сільських та селищних рад та ін.

У 2006-2007 рр. головував в районній комісії з визначення кращого проекту герба і прапора Ємільчинського району.

Ентузіаст краєзнавчої роботи, один з ініціаторів і координатор створення Літопису сільських, селищних рад району, Рушника єднання територіальних громад району, декоративного панно «Ємільчинщина сьогодні», акції «Подаруй рушник музею Матері» (с. Середи) та оформлення панно «Мамине сонечко», фотогалереї «Голови Ємільчинської районної ради», а також співрозробник сувенірної продукції з популяризація пам'яток Ємільчинщини.

Має публікації в журналі Верховної Ради «Віче», місцевій газеті «Народна трибуна». Упорядник добірок матеріалів до декількох обласних видань про місцеве самоврядування в Ємільчинському районі.

СКИБА Петро Володимирович

Народився в селі Андрієвичі 10 липня 1956 року в багатодітній селянській сім'ї. З раннього дитинства мріяв стати офіцером і присвятити своє життя військовій справі. Після закінчення Андрієвицької середньої школи в 1973 році вступив на навчання до військового училища в Ленінграді (нині — Санкт- Петербург). Має вищу військову освіту, цивільну спеціальність — вчитель історії та суспільствознавства. Понад 33 роки відслужив у Збройних силах. Офіцерську службу проходив у військових частинах різних родів військ Московського військового округу, Західної групи військ (Група Радянських військ у Німеччині).

З серпня 1992 року — в Збройних силах України. Службу проходив у військах Західного оперативного командування (Прикарпатський військовий округ). Був начальником служби пожежної безпеки 13-го армійського корпусу (м. Рівне), начальником служби пожежної безпеки Національної гвардії України (м. Київ), начальником відділу бойової підготовки Управління пожежної безпеки Генерального штабу Збройних сил України (м. Київ). Кращий працівник пожежної охорони України (2003 р.). Нагороджений відзнаками Міністра оборони України «Ветеран військової служби» (2002 р.), «Знак Пошани» (2005 р.). Автор та співавтор наукових статей, керівних документів та посібників з питань пожежної безпеки в Збройних силах України.

З 2006 року — військовий пенсіонер, ветеран військової служби, полковник запасу, проживає в м. Рівне. Захоплюється фотосправою, поезією, цікавиться військовою історією, геральдикою, займається дослідженнями з краєзнавства. Співавтор історико-краєзнавчого нарису «Андрієвичі — мій рідний край, моя історія жива» (2009 р.), автор ідеї та упорядник збірника пісень і віршів про населені пункти Ємільчинщини «Село моє — Поліський край квітучий» (2014 р.). Має власні публікації в військових та цивільних журналах і газетах.

Засновник і співорганізатор проведення І та ІІ регіональних фестивалів народної творчості «Витоки Уборті медові» (Андрієвичі — 2012 р., Куліші — 2013 р.).

Автор ідеї, керівник проекту і організатор упорядкування витоку річки Уборть (2010 р.), автор ідеї, керівник проекту і куратор з виконання робіт щодо упорядкування парку відпочинку «Молодіжний» (2011 р.), автор проекту і куратор з виконання робіт щодо упорядкування рекреаційного куточка «Наталчина криничка» (2012 р.) в селі Андрієвичі.

По життю крокує з кредо-девізом: «Працювати та допомагати людям добрим словом і добрим вчинком».

Разом з дружиною Галиною Петрівною, своєю однокласницею, виховали двох доньок — Олену (педагог) та Тетяну (технолог).

Схематична карта Ємільчинського району

з позначеними адміністративними центрами територіальних громад, у яких створено і затверджено сучасну символіку

Витік річки Уборть. с. Андрієвичі.

Пам'ятка архітектури Національного значення. Церква св. Параскеви (1771 р.). с. Рясне.

Районний народний краєзнавчий музей. смт Ємільчине.

Музей нашого Дідуся. смт Ємільчине.

Музей Матері. с. Середи.

Ніна Митрофанівна МАТВІЄНКО, Герой України, народна артистка України, Почесний громадянин Ємільчинського району.

«Рушник єднання» – головний оберіг району.

«Цар-сніп» в музеї Хліба. с. Велика Цвіля.

Словник окремих понять і термінів

Археологія — наука, яка вивчає давнє суспільство за викопними залишками, старожитностями.

Вексилологія — наука про вимпели, прапори, знамена тощо; допоміжна історична наука.

Генеалогія — наука про походження та історію родів, окремих осіб та родинних зв'язків; допоміжна історична дисципліна.

Геральдика (латинське) — спеціальна (допоміжна) історична дисципліна, яка вивчає історію виникнення, розвиток, закони складання, художнього оформлення і використання гербів.

Геральдика тісно пов'язана з нумізматикою, сфрагістикою, фалеристикою, вексилологією, генеалогією та іншими допоміжними науками.

За предметом дослідження геральдика поділяється на державну, територіальну (земельну), міську, приватну, церковну, корпоративну тощо.

Герб (від нім. Erbe — спадщина) — це знак, зображення, складений за певними законами і правилами, що відповідає світоглядним, історичним та пануючим політичним і моральним принципам, узаконений як своєрідний паспорт держави, землі, родини, установи тощо.

Герб проектується один раз і діє багато століть.

Гімн — 1) урочиста хвалебна пісня на честь чогось або когось; 2) урочиста пісня як символ держави.

Клейноди — українські національно-державні знаки, ознаки влади, які затверджуються законодавчо: герб, гімн, прапор, булава, бунчук тощо.

Корогва, хоругва — 1) бойовий прапор, зокрема у козацькому війську; 2) церковне знамено із зображенням церковних символів.

Нумізматика — наука про монети, яка вивчає історію грошей та монетної справи; допоміжна історична дисципліна.

Символ — умовний знак, який концентрує в собі певне бачення і розуміння чогось в абстрактній формі.

Символіка — наука про виникнення, створення і використання символів; допоміжна історична дисципліна.

Сфрагістика — наука про печатки, штампи тавра, пломби тощо як історичне джерело; допоміжна історична дисципліна.

Тризуб — 1) родовий знак Рюриковичів; 2) герб УНР з 1918 року і України з 1992 року.

Українське геральдичне товариство (УГТ) — організація, яка займається науково-дослідницькою роботою в галузі таких спеціальних історичних дисциплін, як геральдика, вексилологія, емблематика, сфрагістика, уніформологія та генеалогія, сприяє їх популяризації та практичному застосуванню. УГТ

надає консультації та допомагає з розробкою гербів, прапорів, емблем тощо.

УГТ утворене 9 липня 1990 року у Львові невеликою групою дослідників. Співзасновниками були Центральний державний історичний архів України (Львів), обласні відділення Українського фонду культури та Товариства охорони пам'яток культури і Наукове товариство імені Т. Шевченка у Львові. УГТ продовжило місцеву геральдичну традицію (оскільки ще 1906 року у Львові було засноване Геральдичне товариство, на базі якого після Першої світової війни виникло Польське геральдичне товариство) та традицію товариства, яке діяло в діаспорі в 1960-і роки (Українське геральдично-генеалогічне товариство). Спершу УГТ об'єднувало дослідників із Львівщини та сусідніх областей. Досить швидко діяльність Товариства поширилася на всю територію України, воно нав'язало контакти з білоруськими, польськими, російськими, словацькими геральдистами й вексилологами, з'явилися й зарубіжні члени-кореспонденти з Франції, США, Канади.

7 грудня 1993 року УГТ було зареєстроване Міністерством юстиції України як всеукраїнська громадська організація. Тепер об'єднує провідних спеціалістів у галузі геральдики, прапорництва, емблематики, уніформістики. Членами Товариства є понад 300 чоловік — це переважно історики, архівісти, працівники музеїв, художники, архітектори та інші особи, яких цікавлять напрямки роботи організації. Активно працюють регіональні відділення Товариства.

Голова Українського геральдичного товариства — Андрій Богданович ГРЕЧИЛО, доктор історичних наук, провідний науковий співробітник Інституту української археології та джерелознавства ім. М.С. ГРУШЕВСЬКОГО Національної академії наук України.

Адреса УГТ: а/с 1569, Львів, 79013, офіційний сайт: uht.org/ua.

Хрест — символічний і декоративний знак, який має багато різновидів. Перший варіант — дві перехрещені прямі. У геральдиці відомо більше як 200 різновидів хреста.

Фалеристика — наука про нагороди, яка вивчає історію орденів, медалей, знаків відзнаки; допоміжна історична дисципліна.

Філателія — наука про марки і поштові знаки, яка вивчає поштові відправлення, їх історію та використання; допоміжна історична дисципліна.

Використані та додаткові першоджерела

1. Адміністративно-територіальний устрій Житомирщини 1795-2006 роки. — Житомир, «Волинь», 2007. — 620 с.

2. *Баленок В.С.* Червона калина — Україна. — М.: «Универсум паблишинг». 2003. — 71 с.

3. *Гречило А.Б.* Герби та прапори міст і сіл України. Ч.1. — Львів: «Друкарські куншти», 2004.

4. *Гречило А.Б.* Методичні рекомендації з питань геральдики і прапорництва областей, районів, районів у містах та територіальних громад міст, селищ і сіл (територіальні та муніципальні символи). Знак. 2001. ч. 23. с. 8-9.

5. *Гречило А., Савчук Ю., Сварник І.* Герби міст України (XIV — І пол. XX ст.). — К.: «Брама», 2001. — 400 с.: іл.

6. *Гречило А.Б.* Українська міська геральдика. — Київ, Львів: УГТ, 1998. — 192 с.

7. Житомирська область. Адміністративно-територіальний поділ. Житомир, 2011.

8. Закон України «Про Державний Гімн України», 6 березня 2003 року, № 602-IV.

9. Закон України «Про місцеве самоврядування в Україні», 21 травня 1997 року, №280/97-ВР.

10. Історія міст і сіл УРСР. Житомирська область. Інститут академії наук УРСР. — Київ, 1973.

11. *Кінзерська Н.Б.* Село моє незабутнє — Рихальськ. — Львів: «Експіпет», 2002. — 108 с., іл.

12. Конституція України, прийнята Верховною Радою України 28 червня 1996 року.

13. *Матвієнко Микола.* Мій рідний край, моя земля, Неділище моє. — Новоград-Волинський: «НОВОград», 2011. — 72 с., іл.

14. *Матвієнко Ніна.* Ой виорю нивку широкую. Передм. р. Дідули. Відпов. ред. І. Пошивайло. — К.: УЦНК «Музей Івана Гончара», 2003. — 576 с.

15. *Михайло Мельник.* Створімо символіку територіальних громад Ємільчинщини. «Народна трибуна». — смт Ємільчине, 12 жовтня 2012 року.

16. *Наріжний К.Г.* Живий світ геральдики в державній символіці. — К.: «Українська енциклопедія ім. М.П. Бажана», 1997. — 184 с.

17. *Петро Скиба, Ольга Гаврилюк, Надія Чорноус.* Андрієвичі — мій рідний край, моя історія жива. Історико-краєзнавчий нарис. — Броди: «Просвіта», 2009. — 256 с., іл.

18. *Петро Скиба.* У територіальних громад буде сучасна символіка. «Народна трибуна». — смт Ємільчине, 15 березня 2013 року.

19. Постанова Верховної Ради України «Про Державний Герб України», 19 лютого 1992 року, N 2137-XII. Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1992, N 40, ст. 592.

20. Постанова Верховної Ради України «Про Державний Прапор України», 28 січня 1992 року, № 2067-XII. Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1992, N 19, ст. 257.

21. Село Моє — Поліський край квітучий. Пісні та вірші /Упорядник П. В. Скиба — м. Новоград-Волинський: «НОВОград», 2014. — 292 с.

22. Символіка територіальних громад Житомирської області. Житомирська обласна рада (виконавчий комітет). Житомир, 2008. — 117 с.

23. Указ Президента України «Про впорядкування геральдичної справи в Україні», 18 травня 2000 року, № 694/2000.

24. Указ Президента України «Про День Державного Прапора України», 23 серпня 2004 року, № 987/2004.

25. Україна: Адміністративно-територіальний устрій (станом на 1 січня 2012 р.) /Верховна Рада України; заг. ред. В.О. Зайчука; відп. ред. Г.П. Скопненко; упор. В.І. Гапотченко. — К.: Парламентське видавництво, 2012. — 784 с.

26. *Ширма Володимир.* Хутір-Мокляки — моя мала батьківщина. (Історико-краєзнавчий нарис). — Житомир. ПП «Рута», 2013. — 228 с.

27. *Яценко В.Й.* Гордість Ємільчинського району. Документальні нариси про Героїв Радянського Союзу, Соціалістичної Праці, України, повних кавалерів орденів Слави. — Новоград-Волинський: «НОВОград», 2012. — 48 с.

28. *Яценко В.Й.* Джерела Уборті. Історико-краєзнавчий фотонарис. — Новоград-Волинський: «НОВОград», 2013. — 56 стор., з ілюстраціями.

29. *Яценко В.Й.* Твої люди, Ємільчинщино. — К.: Ред. газ. «Вісті Центр. спілки споживч. т-в України», 2004. — 176 с.

30. *Яценко В.Й.* На фронтах і в тилах: Книга документальних нарисів з історії Ємільчинського району у роки Великої Вітчизняної війни 1941-1945 років. — Новоград-Волинський. «НОВОград», 2005. — 196 с.

31. *Яценко В.Й.* Жива криниця: Пам'ятні місця. Рідна природа. — Новоград-Волинський: «НОВОград», 2005. — 208 с.

32. *Яценко В.Й.* Володіння графа Уварова. Документально-історична повість. — м. Новоград-Волинський: «НОВОград», 2008. — 67 с.

33. *Яценко В.Й.* Дорога. Мій рідний край, моя родина. Документальна історико-біографічна повість. — м. Новоград-Волинський: «НОВОград», ПП «Рута». 2007. — 223 с.

Зміст

Передмова....3
Слово до читача....5
Національні символи України....7
Державні символи України....8
Витяг із Конституції України....8
Прапор України....9
Указ Президента України
«Про День Державного Прапора України»....10
Герб України....11
Гімн України....12
Символіка територіальних громад....13
Витяг із Закону України
«Про місцеве самоврядування в Україні»....13
Житомирська область....14
Ємільчинський район....16
Ємільчинська територіальна громада....18
Яблунецька територіальна громада....20
Андрієвицька територіальна громада....22
Барашівська територіальна громада....24
Березівська територіальна громада....26
Березниківська територіальна громада....28
Бобрицька територіальна громада....30
Будо-Бобрицька територіальна громада....32
Варварівська територіальна громада....34
Великоглумчанська територіальна громада....36
Великоцвілянська територіальна громада....38
Великояблунецька територіальна громада....40
Ганнопільська територіальна громада....42
Зеленицька територіальна громада....44
Киянська територіальна громада....46
Кочичинська територіальна громада....48
Кривотинська територіальна громада....50
Кулішівська територіальна громада....52
Малоглумчанська територіальна громада....54
Медведівська територіальна громада....56
Миколаївська територіальна громада....58
Мокляківська територіальна громада....60
Неділищенська територіальна громада....62
Осівська територіальна громада....64
Підлубівська територіальна громада....66
Рихальська територіальна громада....68
Руднє-Іванівська територіальна громада....70

Рясненська територіальна громада....72
Сербівська територіальна громада....74
Сербо-Слобідська територіальна громада....76
Сергіївська територіальна громада....78
Середівська територіальна громада....80
Симонівська територіальна громада....82
Сімаківська територіальна громада....84
Степанівська територіальна громада....86
Тайківська територіальна громада....88
Усолусівська територіальна громада....90
Від авторів ідеї та упорядників....92
Про авторів ідеї та упорядників....94
Схематична карта Ємільчинеського району з позначеними адміністративними центрами територіальних громад, у яких створено і затверджено сучасну символіку....96
Словник окремих понять і термінів....98
Використані та додаткові першоджерела....100

LIBO

СИМВОЛІКА
СУЧАСНОЇ ЄМІЛЬЧИНЩИНИ

Автори ідеї та упорядники –
ВАЩУК Олександр Володимирович
СКИБА Петро Володимирович

Технічний редактор О.П. ГЕМБАРСЬКИЙ
Комп'ютерний набір П.В. СКИБА
Верстка Д.І. БОРЕМСЬКИЙ
Дизайн Д.І. БОРЕМСЬКИЙ, П.В. СКИБА

Віддруковано видавництвом «НОВОград»
вул. Шевченка, 7,
м. Новоград-Волинський, Житомирська обл., 11701,
тел. (04141) 3-52-52, моб. 067-599-15-46.

Підписано до друку 19.12.2014 року.
Формат 60x84/16 Папір офсетний.
Друк офсетний. Наклад 500 примірників.

